

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

PROLETARYANIN

SAVAŞI

• İşçi
Eylemlerinin
Devrimci
Sonuçları

• Kuzey Ve
Güney
Ulusçuluğu

• Sınıf
Mücadelesinde
Kendiliğinden
Hareket

• Dünya
Sola
Kayıyor

• Filistin'de
Ebu Mazen
Dönemi

• Her Yer
SEKA
Her Yer
Devrim

• Antep
Belediye
İşçileri
Eylemde

**SEKA İşçilerinin
Meşaleli Eylemi**

SEKA KAPATILAMAZ

**Antep Belediye İşçilerinin
Basın Açıklaması**

**Açlık Grevindeki İşçilere
DİK'lilerin Ziyareti**

**Antep Ayışığı Müzik Grubu
Destek Ziyaretinde**

Antep Belediye İşçileri Yürüyüşte

İŞÇİ EYLEMLERİNİN DEVİRİMCİ SONUÇLARI

Toplumu her noktasında sarsan sınıf mücadelesi, şiddetini her gün biraz arttırıyor. Her toplumsal ilişki, tarihin devinin gücü olan sınıf mücadelesinin etkisiyle biçimleniyor. Mevcut sınıfsal güç ilişkileri, her noktasında değişime uğruyor. Cepheleleri tüm dünya olan bu savaşım, çökmekte olan eski toplumsal sistemle, insanlığın tek kurtuluşu olan yeni dünya arasındaki bir savaşım.

Bu savaşımın Türkiye'deki görünümünü ele alalım. Türkiye tekelci sermayesi, kapitalist dünyanın tekelci kaptanlarının, her yerde, işçi sınıfına karşı başlattığı yeni saldırı dalgasının da desteğiyle, emekçi sınıflara yönelik her alanda, şiddetli bir saldırıya geçti. Tekelci sermaye güçleri, her seferinde, işçilere ve tüm emekçilere karşı yeni bir ekonomik baskıyı gündeme getiriyor; politik iktidarlar da, bunları karara bağlıyor. Sistemini işleyişi bu şekilde oluyor. Bu işleyişe göre, sermaye asıl belirleyici gündemi oluşturur, politik iktidar da onu uygulama alanına sokar. Politik iktidar (devlet iktidarı) emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin emekçi kitlelere dikte ettirdiği kararları sonuca bağlamak ve uygulamak için cumhuriyet tarihinin en yoğun çalışması içerisinde. Bu, emekçi halk kitleleri üzerindeki burjuva baskısının da en uç noktaya kadar götürülmesi demektir.

Yeni olarak Sosyal Sigortalar Kurumu'nu ortadan kaldıran yasa çıkartıldı. Bu, son da olmayacaktır. Çünkü işbirlikçi tekelci sermaye yüzyıl savaşında, elde ettiği sonuçlarla yetinmek istemiyor. Bütün sonuçları almak için, saldırılarını sürdürmektedir. Zaten, emekçi sınıflar, yeni saldırıların olacağını biliyor. Emekçi kitleler kapitalistlerin yönelimini derinden kavradığı için, eyleme geçmeyenleri uyarıyor, mücadeleye çağırıyor: "Sıra sana gelecek!" Aynı saldırılarla yüz yüze kalan her emekçi topluluğu eyleme geçerek, diğerlerine aynı çağırıyor yapıyor. Emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye güçlerinin kararlarına ve baskılarına boyun eğmeyen ve teslim olmayan emekçi kitleler dalga dalga eyleme geçiyor. Saldırıları süreklilik gösterince, emekçi eylemleri de süreklilik gösterdi. Denebilir ki, uzun yılların en yaygın, en yoğun ve bu kadar süreklilik gösteren eylemleri yaşandı. Bu da doğaldır; her ölüm-kalım çizgisinde sınıflar savaşımı, en açık, en yoğun ve en şiddetli dönemine girer.

Proletaryanın kapitalistlere karşı sınıf savaşımı yalnızca tek tek sorunlarda ve belli alanlarda sürmüyor; bu savaş çok daha karmaşık ve zengindir. Bir taraftan, bir grup işçinin tek tek kapitalistlere karşı ekonomik mücadelesi yürütülürken; diğer taraftan, işçilerin bir sınıf olarak harekete geçtiği politik eylemler gerçekleşiyor. İşçilerin hem ekonomik mücadelesi hem de politik mücadelesi kapitalizmden, onun saldırılarından kaynaklandığı için; proletaryanın sınıf savaşımı, bir bütün olarak kapitalist sisteme karşı bir savaşım olarak gelişiyor. Proleter sınıf savaşımı, doğası gereği de ancak bu şekilde gelişebilir.

Kapitalistlere karşı mücadelelerde başarı daha sık görülüyor. Kararlı, direngen bir mücadele veren işçiler, kapitalistleri dize getirebiliyor. Fakat, işçilerin bir sınıf olarak kapitalist sınıfa karşı harekete geçtiğinde, yani kapitalistlerin politik iktidarına karşı mücadelede aynı başarı söz konusu olmuyor. Politik iktidarın kararlarına karşı, bir sınıf olarak harekete geçmek yetmiyor, daha güçlü, aktif ve etkin yöntemler gerekiyor. İşçi sınıfı ancak militan devrimci yöntemlerle sonuç alabilir. Mücadele bu düzeye çıkmadığı sürece, bir sonuç beklenmemeli. İşçiler büyük kitleler halinde sokaktayken bile hükümet, emekçilere saldırı yasalarını meclisten geçirebiliyor. İşçi-

lerin her yerde ayağa kalkmaları yine de, hükümeti durdurmaya yetmiyor. İşçilerin eylemleri, burjuva sendikacılığın, sosyal-reformizmin ve oportünizmin barikatlarını aştığı zamanlar bile, durumu genel olarak değiştirmiyor. İşçiler, sık sık bir sınıf olarak harekete geçtiği zaman dahi, ekonomik yıkımlarını durduramıyorlar. O halde sorunun karmaşıklığını anlamak için, daha bütünlüklü ve temeline bakmamız gerekiyor. Öncelikle

dünyaya bir göz atmalıyız.

Avrupa'yı ele alırsak, orada da bize benzer bir durum olduğunu göreceğiz. Hükümetlerin gündeme getirdiği ya da yaşama geçirdiği kararlarda, işçilerin onca eylemlerine karşın, bir değişiklik olmuyor. Oysa ki, Avrupa işçi sınıfı, son yarım yüzyılın en yaygın ve en yoğun eylemlerine başvuruyor. Her seferinde onbinler, yüzbinler hatta milyonlar ayağa kalkıyor. Fakat hiçbir Avrupa hükümeti geri adım atmıyor. Sadece işçiler değil, tüm halk kitleleri abluka ve kuşatma altına alındı. Bu yüzden de sadece işçiler değil, daha geniş halk kitleleri sürekli eylem halinde. Fakat sonuç orada da değişmiyor; emekçiler uzun bir tarihi süreç boyunca büyük mücadelelerle elde ettikleri ne varsa, bir bir yitiriyorlar. Avrupa'da da sınıf mücadelesinin başka yönde bir gelişimiyle karşı karşıyayız.

Farklı bir görüntü Latin Amerika'da ortaya çıkıyor. Orada geniş halk yığınları hükümetlere geri adım attırabiliyor; bununla da yetinmiyor, daha ileri gidip hükümetleri deviriyor (Arjantin) ya da kendilerine bir nefes alacak halkçı iktidarı kurabiliyorlar (Venezüella). Sınıf mücadelesi tüm Latin Amerika'da bütün şiddetiyle sürüyor. Kitleler bu mücadeleleriyle sınırlı da olsa sonuç alabiliyor. Bunun temelinde: Birinci olarak, kitle mücadelesinin uzun yıllar süren gerilla mücadelesinin birikimlerine dayanması; ikincisi, sık sık devrimci yöntemlere başvurması (sokak savaşları, ayaklanma, barikat, silahlı eylemler vb.), üçüncü olarak, burjuva barikatlarından önce karşılarına dikilen içerdeki uzlaşmacı barikatları aşabilmiş olmaları ve dördüncü olarak da, bu mücadelenin bir ölüm-kalım mücadelesi olduğu kavramı olmalarıdır. Latin Amerika'da, kendilerine biraz nefes aldıran hükümetlerin olduğu yerlerin dışında, genel olarak alınan sonuçlar çok kısa sürüyor ve genel gidişat değişmiyor: Halk kitlelerinin bekleyen daha büyük yıkım ve daha derin bir yoksulluktur.

Bu durumda bazı genel sonuçlar çıkarılabiliriz.

Birinci sonuç: yapılan onca eyleme rağmen, işçilerin hiçbir sonuç alamaması karşısında burjuvazi, bu eylemleri boşa yapılmış, anlamsız ve umutsuz eylemler olarak görebilir ve böyle yansıtabilir. Fakat kazanmak isteyen, kurtuluşunu gerçekleştirmek isteyen bir sınıf (işçi sınıfı) soruna başka biçimde bakar. Proleter sınıf bu eylemleri, sonuç almasa da, toplumsal kurtuluş için, emekçileri birleştiren, örgütleyen ve hazırlayan eylemler olarak görür ve büyük önem verir. İkinci sonuç: işçilerin yüzyıllarca süren iç savaşlarla elde ettiği haklar, şimdi ellerinden alınıyor. Bu hakları yeniden elde etmek, sistemi yıkmaya savaşımına sıkı sıkıya bağlanmıştır artık. Devrime başvurma düşüncesi, emekçi sınıflar arasında her geçen gün daha fazla taraftar buluyor ve güç kazanıyor. Üçüncü sonuç: kapitalistlerin, işçilere karşı başlattığı savaş, tüm dünyada, aynı dönem içinde sürdürülüyor. Bu, dünyadaki tüm kapitalist güçlerin ittifak halinde yürüttükleri bir saldırıdır. Saldırı, işçilerin mevzilerini ve örgütlülüklerini dağıtarak, en ağır baskı koşullarında, en yüksek sömürüyü amaçlıyor. Saldırı, küresel iç savaş biçimini almıştır. Bu da, işçi sınıfının enternasyonal dayanışmasını, kaynaşmasını ve birliğini zorluyor. Bu yöndeki girişimler daha bir yoğunluk kazanıyor. Ülkelerde yapılan eylemlerin yönü uluslararasılaşmaya doğrudur.

Proletaryanın sınıf savaşımında, bu sonuçların bile ortaya çıkıyor olması, başlı başına devrimci sonuçlara yol açacaktır.

C.DAĞLI

KUZEY VE GÜNEY ULUSÇULUĞU

30 Ocak Irak seçimleri yaklaştıkça, Ankara'da toplanan zirveler, birbirinin ardı sıra gelmeye başlıyor. Önce Armitage, şimdi de Abizaid, Irak yöneticileriyle Türkiye'nin yöneticilerini buluşturup, hesaplar, beklentiler ve planlar üzerinde pazarlıklar yaparak, geleceğe dönük politikalar oluşturuyorlar.

30 Ocak seçimlerinin, halk savaşçıları tarafından ne derece geçersiz kılınacağı; ya da bu seçimlerin tehdit, hile ve baskılarla bir halkın iradesinin çalınmasında ne denli bir garabet zirvesi olacağı gerçekleri bir yana, Güney Kürdistan için yeni bir döneme işaret ediyor. Bu seçimlerle birlikte, 14 yıldır fiili olarak varlığını sürdüren Güney'deki devlet kurumlaşmaları, artık bundan sonra, uluslararası toplum denilen sermaye dünyası tarafından, resmi sıfatlarıyla kabul edilecek. Örnek olsun: Bugüne dek, Irak hükümet temsilcisi olarak kabul edilen Hoşyar Zebari eğer seçilirse, Kürdistan hükümet temsilcisi resmi sıfatıyla dünyayı dolaşacak. Türkiye'nin bu resmi sıfatı kabul edip etmemesi, hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu yeni durum eski dengeleri sarsıyor, yeni dengeler gerektiriyor.

Bülent Ecevit, bu durum karşısında, 80 yıllık TC geleneğinin sözcülüğünü yapıyor ve "Musul vilayetini almak, Atatürk'ün vasiyetidir" diyerek ortaya çıkıyor. Genel Kurmay, bölgedeki her gelişmeyi "not ederek", askeri gücünü orada tahkim etmenin yollarını arıyor. Dahası, Güney'deki gelişmelerin Kuzey'e yansımaları için neler yapılacağına dair, toplantı üzerine toplantı yapıyor.

Güney'deki gelişmelerin Kuzey'i etkilediği bir gerçek. Ama bu etkilenmenin niteliğini anlamak için, önce Güney'deki siyasal partilerin sınıfsal konumuna ve 30 Ocak sonrası resmileşecek olan Güney'deki devletin gerçekte ne olduğuna bakmalıyız.

Güney'in Egemen Sınıfları ve Politik Karakterleri

Talabani ve Barzani, Kürt ulusunun çıkarları göz önüne alındığında, "ilkel-milliyetçi" bile değiller. Onların adlarındaki yurtseverlik, kendi dar burjuva çıkarlarına maskedir. Ulusal kurtuluşlara geçmişte öncülük eden burjuvalar, kendi sınıf çıkarlarını tüm topluma egemen kılmak amacıyla da olsa, ulusun özlemlerine öncülük etmişlerdi. Fakat Güney'in PDK-YNK partileri, gerici burjuva ittifakı içindeler. ABD emperyalizmiyle, Iraklı işbirlikçi burjuvalarla, bölge halklarını kafeslemek için ittifak halindedir.

Talabani-Barzani, çağımızın bütün burjuvaları gibi işbirlikçigerici karaktere sahiptirler. ABD bölgeden çekilip onları sahipsiz bıraktığında, halkı bırakıp kaçmaya hazırdırlar. Tıpkı '91 yılında yaptıkları gibi. Bugün Güney halkı üzerinde hala egemenlerse, emperyalizmden aldıkları destek sayesinde. Başta Türkiye, bölgenin gerici devletleri de Talabani-Barzani'yi dolaylı yoldan desteklediler. '91 yılında halk hareketi, bu partilerin denetimi dışında patladı. Emperyalist ABD, gelişmelerden korktuğu için Saddam'a ayaklanmayı bastırmak için yol verdi. Gelişmeler dünya çapında bir etki yapınca, ABD alelacele bir kararla bölgeyi Saddam'ın uçaklarına yasakladı. Ankara'daki hükümet ise, Güney halkının ayaklanmasını kontrol altına alsın diye, alelacele Talabani ve Barzani'ye, diplomatik pasaportlar ve para verdi. On-

lar, bu gerici ittifakın desteği sayesinde Güney halkının devrimci ayaklanmasını soğutarak, kendi burjuva çıkarlarına bağladılar.

PDK ve YNK, federalizmi, bölge gerici ülkelerinin ve emperyalizmin çıkarları için savunuyor. Çünkü Güney halkı daha

ilerisini istiyor. Güney halkı kendi kaderini özgürce belirlemek istiyor, referandum talep ediyor. Ve bu hak kendilerine tanınmadıkça, Güney halkı arasında emperyalizme güvensizlik ve bağımsızlık eğilimleri güçleniyor. Bağımsızlık şiarıyla ayağa kalkan Güney halkı, bölge gericiğini yıkımlara sürükler. İşte bu nedenle federasyon, Kürt halkının özgürlük hakkının önüne çekilen bir settir, onlar için bir yemdir.

Güney Kürdistan halkı, ABD ve Irak'ın, PDK-YNK arasında, kapalı kapılar ardında kotarılan bir federasyon istemiyor; buna yalnızca kendisi karar vermek istiyor; kendi kaderinin oylanaacağı bir referandum için bastırıyor. Bu amaçla Güney'de toplanan milyonlarca imza, geçen yılın sonunda BM'ye sunuldu. Fakat BM, bu imzaları hasır altı etti.

PDK-YNK, federasyonu, ABD işgaline destek olabilmek için istiyor. Çünkü başka türlü Güney halkını böyle bir işgale karşı en azından tarafsız hale getiremezlerdi. Öte yandan, 30 Ocak'tan sonra yürürlüğe girmesi beklenen federasyon, Kürt halkının on yıldan fazla fiili olarak sürdürdüğü özerklikten çok daha geri bir statüko taşıyor. Örneğin bugüne dek tek taraflı olarak tanınan bölge parlamentosuna ait veto hakkı, çok taraflı hale geliyor. Böylece, bölge parlamentosunun kendi içinde aldığı kararların, en başta Bağdat'taki merkezi hükümetçe ya da diğer eyalet yönetimlerince veto edilmesinin önü açılıyor. Özgürlük hakkı elinden alınan Güney halkı, böyle bir federasyonlaşmayla fiilen felç edilirken, bunun esas sorumluları olan PDK-YNK, bu yolla hem emperyalizmi hem de bölgenin en güçlü gerici müttefiki olan Türkiye'yi rahatlatmış oluyor.

Türkiye'nin PDK-YNK ile tek anlaşmazlık noktası Kerkük'tür. Hem bu kent üzerinde tarihten miras ilhakçı emellerinin olması, hem de bu kente sahip olacak bir Kürt iradesinin ekonomik açıdan daha güçlü olacağını bilmesi, Türk egemen burjuva sınıfı rahatsız ediyor. Türkiye'nin yöneticileri, ekonomik yönden kendisine bağımlı olduğu sürece, Güney'deki federal yapıya çoktan razı olmuştur. Son 15 yılda, Habur Sınır Kapısı'yla yarattığı bu bağımlılık sayesinde, Güney'de rahatça at koşturabilmişti. Kerkük'ün, Kürt Federasyonu içine alınması, ona bu egemenlik alanını kaybettirecektir. Federasyon değil ama Kerkük, Türk burjuvazisinin gözüne batan kocaman bir dikendir.

Güney'in Ateşi, Kuzeyin Aydınlığı

Güney'de milyonlarca Kürdü saran özgürlük ateşi, şimdilik burjuva Talabani-Barzani eliyle güçsüz bir federasyon statüsünde bağlansa da, işgale karşı gelişen halk savaşı, tüm burjuva güçlerin iktidarını tehdit etmeye devam ediyor. Bu durum Güney'de Kürt halkının özlemleriyle buluşması için eskisinden daha uygun zeminler sağlıyor.

Bu ateş, farklı yollardan Kuzey halkını etkisi altına alıyor. Kürt halkı, on yıllardır uğruna nice kanlar akıttığı özgürlüğün bir düş olmadığını daha somut görüyor; Güney'in ateşi Kuzey'i de

sarıyor.

Bir süredir, Kürt halkının içinde gelişen devrimci yönelimleri desteklemek değil, onu körleştirmek için çabalayan uzlaşmacılar, telaşa kapıldılar. Uzun süre önce, ayaklarına pranga olarak gördükleri bilimsel sosyalizmden kurtulmuşlardı. Şimdi de ulusal mücadele kamburundan kurtulmak istiyorlar. Çünkü, Türkiye gibi ilhakçı bir politika üzerine yükselmiş bir ülkede ulusal mücadele, Türk egemen sınıflarıyla her zaman kanlı-bıçaklı olmak demektir. Türkiye’de ezilen ulusun mücadelesi, Türk tekeli sermayesinin kabul edemeyeceği özlem ve siyasi hedeflerle dolu mücadele zemindir.

Burjuvaziyle uzlaşma temelinde siyaset yapan Kürt halkının kimi önderleri, şimdi bu ulusal özlem ve siyasi hedefleri, kendi yolları üzerinde dikenli bir tel gibi görüyorlar. Kürt halkının ezilen bir ulus olarak siyasi hedefleri ve özlemleri, kültürel bir takım haklara indirgeniyor. Bu, pratikte, Kürt halkının özgürlük hakkından vazgeçtiği.

Ezilen ulusun sorunu, siyasi alanda, ezen ulusla tam hak eşitliğinin sağlanmasıyla çözüme kavuşur. Tıpkı ezen ulus gibi, Kürt halkı da kendi devletini ve sınırlarını belirleme hakkına sahip olmadan, kısaca kendi kaderini tayin etmeden, bu eşitliği kullanamıyor; bu eşitliğe kavuşmamış demektir. Burjuva sınıf için kabul edilmez bir noktadır bu, egemenliğinin ortadan kaldırılışıdır. Uzlaşmacı önderler, bu ulusal siyasi zemin yerine, Kürt halkına devlet hedefinin ortadan kaldırıldığı, eşitlik hedefinin silindiği, burjuvazi için kabul edilebilir yeni sınırlar çiziyorlar.

Ulusal mücadele zemini bu şekilde yavaş yavaş aşındırırken, bir günah keçisi bulmaları gerekiyordu: tüm günahların yazıldığı yaftayı boynuna asıp, çöle salınacak bir keçi bulundu! PDK-YNK milliyetçilikle suçlanıyor. Ama PDK-YNK’nin suçu, ulusal hedefleri burjuva çıkarlara feda etmektir. Keçi doğru, boynundaki yafta yanlış. Talabani-Barzani’nin Güney halkını felakete sürükleyebilecek açmazlarının temelinde ulusalcılıkları değil, işbirlikçi burjuva karakterleri yatmaktadır; sınıf karakteri ulusal karakteri galebe çalmıştır. Elbette, burjuva sınıfla uzlaşmayı hedefleyenlerin, keçinin boynuna “burjuva çıkarları” günah yaftasını asamazlardı.

Kuzey Kürdistan’ın özelliği, hareketin içinde yoksul emekçiler ve proleter yığınların ağırlığıdır. Dört parçada süren ulusal mücadeleler içinde Kuzey halkı, ulusal-sınıfsal çizgiden en çok etkilenen halktır. Diyarbakır’da onbinlerin katıldığı yasadışı 1 Mayıs gösterileri, Newroz’dan sonra yapılan en kalabalık gösterilerdi ve bu halk, milliyetçi boğazlaşmalara saplanmayacağını geçen on yılda yeterince göstermiştir.

En iğrenç baskılara, en aşağılık hakaretlere ve aşağılanmalara rağmen bu halk, Türkiye’nin emekçi sınıflarına karşı düşmanlık beslemedi. Sınıf örgütleri içinde, ezen ulusun emekçileriyle

beraber hareket ettiler. İstanbul’da, Zonguldak’ta başlayan eylemler, Batman’dan, Diyarbakır’dan destek buldu. Ankara’yı defalarca dolduran emekçi ve işçiler içinde, bu bölgeden gelenler hiç de az olmadı. Kürt halkı, akan onca kana rağmen, eylem alanlarında Türk emekçileriyle buluşmaktan hiç vazgeçmedi, geri durmadı. Bu durumda olan bir halka, “milliyetçi boğazlaşmalar” umacısını göstererek, ulusal eşitlik için; özgürlük için mücadele-den vazgeçmelerini istemek gerçekçi midir?

Her zaman söyledik: Kürt halkının kurtuluşu, Kürdistan proletaryasının öncülüğünde, ulusal sınıfsal savaşla ve Türkiye işçi sınıfıyla geliştireceği mücadele birliğiyle gerçekleşebilir. Fakat eğer Kürt halkı ulusal özelemlerinden vazgeçerse, sınıfsal hedeflerine hiç varamaz; ulusal mücadelenin gerisine düşmek, Kürt halkını devrimci zeminden uzaklaştırır.

Üçlü Zirvenin Tasası

Ankara’da toplanan üçlü zirvede -ABD, Irak ve Türkiye-, masanın üzerindeki esas konu Güney halkıyla Kuzey halkının mücadelesinin bağlarının koparılmasıydı.

Kuzey halkı, Güney’in özgürlük özelemlerine daha radikal içerik kazandıracak birikime ve potansiyele sahiptir.

Güney halkı, şimdilik, Talabani-Barzani’nin etkisiyle, ABD işgaline karşı güçlenen savaşta tarafsız kalıyor. Fakat Kuzey halkı, ABD’yi dost olarak yutturmaya çalışan “sinek ikili” Osman Öcalan’ı kısa sürede tecrit etti. Benzer söyleme sahip olanların da sesi kesildi. Şimdi bunlar, söylediklerini, bir zamanlar yazdıklarını usulca unutturmaya çalışıyorlar.

Kuzey’in anti-emperyalist bilinci, Güney halkından çok daha ileridir. Kuzey halkı, ABD emperyalizmi için de bir potansiyel tehlikedir. Bu nedenle üçlü zirvenin masası üzerinde, Kuzey Kürdistan halkının dizginlenebilmesi için yapılacak askeri-siyasi operasyonların pazarlığı vardı. İlk elden alınan kararlar, silahlı örgütlü yapının Kuzey ve Güney halkıyla ilişkilerinin engellenmesi, mali kaynakların, lojistik desteğin kurutulması biçiminde somutlaştı.

Bundan böyle Kuzey halkı üzerinde, “silahlı olmayan yol”lara özendirme, halkı silahlardan arındırmak ve tıpkı Güney’de olduğu gibi ulusal çıkarları burjuva çıkarlara bağlamak için politik çalışmalar artarak sürecektir. Ama, silahlı güçleri tecrit etmek için, sadece özendirme yetmiyor. Tehdit, yıldırma, kan dökerek göz korkutmak olmadan, halkları burjuva çözümlere ve çıkarla sırf özendirerek bağlamak mümkün değildir. İşte bu yüzden, 12 yaşında çocuklar kurşuna diziliyor; silahsız ve gencecik insanlar, korkunç işkencelerle öldürülüp, özellikle ailelerine teslim ediliyor. “Sonunuzu görün” mesajlarıdır bu. Bir halkı, saklanmayan gizlenmeyen katliamlarla yıldırma hareketidir. Gerilla üzerine doğrudan bir operasyondan korkan ABD’nin çizdiği, Türkiye’nin kabul ettiği “operasyon dışı çözüm yolları” böyle işliyor işte.

SINIF MÜCADELESİNDE KENDİLİĞİNDEN HAREKET

Hemen her yerde emekçi sınıfların eylem halinde olduklarının haberleri geliyor. Emekçi sınıflar tüm partilerden bağımsız olarak yaygın ve kitlesel biçimde harekete geçmiş durumda. Hatta birçok örnekle görüldüğü gibi, sendikalardan bile bağımsız olarak. Onları harekete geçiren, bizzat kapitalist sistemin kendisi. Sistem, kitlelerin harekete geçmesi için gerekli nedenleri yaratmakla kalmıyor; onları bir araya getirip harekete geçiriyor. Bu, sınıf mücadelesinde kendiliğinden hareket olarak tanımlanır.

Kendiliğinden hareketin bir yönü, herhangi bir partinin önderliğinde ortaya çıkmayışı iken diğer yönü de, iktidar bilincini taşıyor oluşudur. Bu bilince sahip değildir ama bu bilincin uyanışını ifade eder. Bilinçliliğin tohum halidir. Emekçi sınıfların statükonun bozulmazlığına ve çaresiz olduklarına dair batıl inançlarından sıyrılışlarını ve otoriteye kölece boyun eğmeyi terk etmelerini ifade eder.

Kendiliğinden hareket, ekonomik-siyasal-sosyal gelişmelerin ve devrimci partinin eğiticiliği altında geçen süreç içinde gelişip olgunlaşarak kendisi için harekete dönüşür. Bu genellikle unutulur. Ve sınıf mücadelesi sürecinde ortaya çıkan tüm kendiliğinden hareketler birbirinin aynı olarak görülür. Evet, tüm bu süreçte ortaya çıkan kendiliğinden hareketler bilinçliliğin sadece tohum halini ifade eder ama bu tohumun farklı olgunluk düzeylerini. Her tarihsel süreçte,

sınıf mücadelesinin her aşamasında ortaya çıkan kendiliğinden hareket, bu sürecin niteliğini içinde taşıyarak kendi ayırt ediciliğine sahip olur. Ve bunu eylemlerin biçimiyle, içeriğiyle veya bir biçim/içerikten daha ileri biçim/içerikteki eylemlere geçiş hızıyla vb. somutlar.

Örneğin, sendikalaşmaya, ekonomik ve sosyal haklar elde etmeye yönelik hareket '80'li yıllar boyunca vardı, bugün de vardır. Ama bu biçimsel görünüm dışında ikisi arasında bir ortak yan yoktur. Günümüzdeki kendiliğinden

hareketin bu yönünü oluşturanların sahip olduğu bilinç; '80'li yıllarda benzer eylemler içinde olanların sahip olduğu bilinçten çok daha ileridir. Üstelik bu yönlü hareket içinde olanlar, günümüzde, kendiliğinden hareketin en geri bilincini temsil ederken; '80'li yıllarda ise en ileri bilincini temsil ediyorlardı.

Benzer bir karşılaştırma '90'lı yıllarla günümüz arasında da yapılabilir. Devrimci iç savaş koşullarının yaşandığı '90'lı yıllarda en ileri kendiliğinden hareketler olarak isyanlar ve serhıldanlara tanık oluyorduk. Proleter iç savaşın yaşandığı günümüzde ise,

böylesi görkemli eylemlere henüz tanık olmadık. Ama buna rağmen, bugün tanık olduğumuz kendiliğinden hareket çok daha ileri bilince sahip.

Çünkü bugünün kendiliğinden hareketi '80 ve '90'lı yıllardaki hareketlere oranla ekonomik-siyasal ve sosyal olayların eğiticiliğini hem daha yoğun olarak yaşamış hem de bunlar geçmiştekilerle kıyaslanmayacak etkinlikteki olaylar olmuştur. Marmara depresi ile

AB'ye uyum adına yürütülen ekonomik ve siyasal politikalar başta koskoca bir bölgeyi ve ulusunu olmak üzere tüm emekçi sınıfları; aynı şekilde kapitalizmin dünya krizi sonucunda yaşananlar ile 2001 krizi ve sonrasında IMF-DB ile yürütülmeye başlanan ilişkiler de emekçi sınıfları hiç olmadık denli derinden etkilemiş ve dünyaya bakışlarını değiştirmiştir. '70'ler-

Kendiliğinden hareket, ekonomik-siyasal-sosyal gelişmelerin ve devrimci partinin eğiticiliği altında geçen süreç içinde gelişip olgunlaşarak kendisi için harekete dönüşür.

Bu genellikle unutulur.

Ve sınıf mücadelesi sürecinde ortaya çıkan tüm kendiliğinden hareketler birbirinin aynı olarak görülür.

Evet, tüm bu süreçte ortaya çıkan kendiliğinden hareketler bilinçliliğin sadece tohum halini ifade eder, ama bu tohumun farklı olgunluk düzeylerini.

Her tarihsel süreçte, sınıf mücadelesinin her aşamasında ortaya çıkan kendiliğinden hareket, bu sürecin niteliğini içinde taşıyarak kendi ayırt ediciliğine sahip olur.

Ve bunu eylemlerin biçimiyle, içeriğiyle veya bir biçim/içerikten daha ileri biçim/içerikteki eylemlere geçiş hızıyla vb. somutlar.

den bu yana kitle hareketini yönlendiren eskisi gibi yaşamayı ve yönetilmeyi istememe, günümüzde, bunların etkisiyle kapitalist sistem içinde sorunlarının çözüleceğine inançsızlık boyutuna varmıştır.

Kendiliğinden hareketin her tarihsel süreçte farklı olgunlukta olmasının dışında, aynı tarihsel süreçte ortaya çıkan kendiliğinden hareketler arasında da farklılıklar olacağı ve bu iki durumun birbiriyle karıştırılmaması gerektiği de unutulmalıdır.

Kendiliğinden hareket bir yerde, ücretlerini alamayan işçilerden birinin “artık yeter” demesiyle başlayan bir ekonomik eylem şeklinde olurken; başka bir yerde, onbinlerin “bu iktidar gitmeli” deyip sokaklara dökülmesine varana kadar farklılıklar gösterir. Tarihte kendiliğinden patlak vermiş devrimlerin bile varolması, aynı süreçte ne denli farklı kendiliğinden hareket olabileceğine iyi bir örnektir.

Bu durumu yaratan, kitlelerin yaşam koşullarının, eğitimlerinin, taşıdıkları yargıların, birikmiş çelişkilerle olan ilişkilerinin, dünyada süren sınıf savaşımı ve ekonomik-politik gelişmelerden etkilenmelerinin aynı olmayışıdır. Dolayısıyla tüm toplumu sarsan gelişmelerin kitleler içinde yarattığı etkinin düzeyi de farklı olur. Ama özü aynıdır. Günümüzde bu, kapitalist sistem içinde sorunlarının çözüleceğine inançsızlıktır. Tüm kendiliğinden hareketlerde bu öz varolmakla birlikte, her harekette bunun farklı düzeylerde ortaya konuluşuna tanık olmaktadır.

Örneğin; bu bilinç genel seçimlerde tüm burjuva ve sosyal-reformist partilerin kitleler tarafından hüsrana uğratılmalarını sağlarken; 1 Mayıs 2004’te

kitleleri, burjuvaziye daha aktif meydan okuma düzeyine yükseltiyor ve bunun sonucunda sendikaların ve ortalama solun bir kısmı bile Abide-i Hürriyet’ten vazgeçmek zorunda kalıyordu ya da IMF, DB, AB ve benzerlerinin tüm gösterilerde kitleler tarafından lanetlenmesini sağlıyor, vb.

İşte bu durum, yani aynı tarihsel süreçte ortaya çıkan kendiliğinden hareketler arasında da düzey farkı olacağı ama aynı özü taşıdıkları gerçekliği, kendiliğindenliği değerlendirirken unutulmalı bir diğer yöndür.

Bu unutulduğu zaman, farklı tarihsel dönemlerde görülen benzer eylemler kolayca aynılaştırılmakta; bunların aynı bilinç niteliğini ifade ettiği sanılıp aynı yaklaşım gösterilmektedir. Özellikle de iktidar sorununun olgunlaştığı dönemlerde bu tehlikelidir. Çünkü sanılanın aksine, iç savaş koşulları geliştikçe kendiliğinden hareketler daha fazla yaygınlaşır. Ve bu hareket içinde, ekonomik talepli eylemler ağırlıkta olur. Çünkü çeşitli nedenlerle kıyıda köşede kalmış büyük kitleler de harekette geçmiştir ve onlar, emekçi sınıf içinde niceliksel olarak her zaman ağırlıktadırlar. İşte, kendiliğinden hareketin en geri biçiminin de, o tarihsel sürecin bir dışa vuruluşu olduğunu görmeyip; bu hareketi, sınıf mücadelesinin daha geri dönemindeki hareketlerle aynılaştıranlar

hızla ekonomizm bataklığına gömülür.

Daha ileri bilince kavuşmuş olmasına karşın bunun kendine uygun biçimlerde somutlanmaması ise, geçici bir durumdur. Öz, e-ninde sonunda kendine uygun biçimi de yaratır.

Kitleler, geçmişte olduğundan daha ileri gitmeleri gerektiğini görmüş olmaları

ve bunun geçmişte olduğundan daha büyük bir kavga anlamına geldiğini bildikleri için; çok daha temkinli davranmaya çalışırlar. Özün, kendisine uygun bir biçimde hemen somutlanmamasının baş nedeni budur. Ama bozkıra dönüşmüş olan ortam her zamankinden daha kuru, kitleler her zamankinden daha ileri durumdadır. Ve böyle ortamlarda, akla hayale gelmeyecek bir vesile bile bozkırı yangın alanına çevirmeye yeter. Dönemin karakterini kavrayanlar, kitlelerin en geri hareketinin bile yönlendirilen özünü göremeyenler ne bu yangını başlatma ne de kendiliğinden başlaması halinde buna müdahale etme yeteneğine sahip olamaz. İktidara yönelmelerine ramak kalmış ama bunu kendiliğinden yapamayacak olan kitleleri iktidarı almaya yönlendiremezler. Endonezya veya Latin Amerika’da örneklerini gördüğümüz gibi, devrim anında olsa olsa bir aşırı muhalefet partisi konumunda kalırlar. Aynı şekilde, bu örnekleri eleştirmelerine rağmen yaşadığımız topraklardaki çeşitli kesimlerin de muhalefet cephesi düşüncesini aşmamaları nedeniyle aynı durumda olduklarını eklemek lazım.

Kitle hareketinin durumunun bu olduğunu tespit etmek, “şimdi esas mesele bizim kitlelere ne öğreteceğimiz” demeyi gerektiriyor. Bu elbetteki, iktidar

DÜNYA SOLA KAYIYOR

Yüzelli yıllık sert sınıf mücadeleleri, ileri sıçramalar ve geri düşüşler, sarsıcı ayaklanmalar, zaferler ve yenilgiler... Tarih, o karmaşık yatağında tüm coşkunluğuyla akmaya devam ediyor. Binbir türlü dereciğin beslediği bu nehir, hedefe yaklaştıkça kabarıyor. İnsanlık için bir dönemin kapandığı aşamaya yaklaştıkça, gerilimler artıyor, gelişmeler daha sarsıcı hale geliyor. Tarih öncesinden bilinçli-tarih alanına geçişin sancılarıdır yaşadıklarımız.

Dünya köklü bir şekilde “sola kayıyor”. Asırlık tarihi birikimin hazırladığı bugünkü moment, sürekli ayaklanmalara, duraksız hareketlere sahne olmakta. Yoğun, hızlı ve kısa bir tarihtir yaşanan.

Özellikle son 10-15 yıldır, baskılar ve saldırılar yoğunlaşsa da, karşı-devrimci savaşlar şiddetlenirse de, durdurulamayan bir “sola kayış” var. Avrupa’nın göbeğinde gerçekleşen genel grevlerle, kamyoncu ve çiftçi eylemleriyle fitili ateşlenen; Meksika’da Zapatist hareketle öne çıkmaya başlayan; Seattle, Cenova, Sydney, Melbourne, Davos... tüm kıtalarda sokakların şenlenmesiyle güçlü varlığını tüm dünyaya duyuran bir anti-kapitalist ayaklanma söz konusu. Ve gerilla savaşlarının vazgeçilmez kıtası Latin Amerika, bu sürece “seçim zaferleri” ile eklemleniyor.

Uçlarda Salınan Kıta: Latin Amerika

Latin Amerika, sınıflar mücadelesi açısından, ilginç bir seyir izlemiştir hep. Zorlu bağımsızlık savaşlarının siyasal yaşama uyandırdığı milyonlar, mücadelenin hemen tüm biçimlerini pratiğe geçirdiler. En vahşi, en acımasız sömürünün pençesinde, en “barışçı” araçlardan gerilla savaşlarına, genel grevlerden silahlı ayaklanmalara kadar bütün araçlara başvurdular.

Askeri darbeler, ABD’nin askeri müdahaleleri, katliamlar, işkenceler, burjuva pasifizmi... Her türlü araca başvurmasına rağmen sermaye dünyası, kıtaya egemen olmadı bir türlü.

Öte yandan, mücadele biçim ve araçlarındaki zenginlik, reformistlerinden devrimcilerine, dünya sosyalist hareketinin Latin Amerika’ya özel bir önem vermesine sebep oldu. Deyim

uygunsa, Latin Amerika sosyalist hareketi, gözlemin sürekli çevrildiği yerlerin başında geldi.

Resmi komünist partilerin değişen dünyaya ayak uyduramayıp sağa kaydığı bir dönemde, Küba’da yükselen zora dayalı devrimin gerilla versiyonu, devrimci komünist güçlere ve küçük-burjuva radikalizmine esin kaynağı oluyordu. Ve dünya, hızla yayılan gerilla savaşlarıyla tanıştı. Peşinden Unidad Popular’ın sosyalist adayı Salvador Allende, Şili’de seçimlerle devlet başkanlığı koltuğuna oturduğunda, Avrupa komünizminin ve dünya reformist hareketinin yüzyıllık rüyasının, “barışçıl geçiş” düşle-

rinin simgesi olarak görülecek ve Şili kible haline gelecekti. Allende’nin trajik sonu, bu beklentilere geçici bir son vererek, dikkatlerin yeniden gerilla savaşlarına çevrilmesine yol açacaktı.

Nikaragua’da zafere ulaşan Sandinist Devrim, El Salvador’da başarıdan başarıya koşan FMLN, Guatemala’da, Uruguay’da, Peru’da güçlenen silahlı mücadele... Kıta, adeta silahlı devrimin bir laboratuvarı oldu.

Aynı şekilde, askeri faşist darbeler, doğrudan emperyalist işgaller, karşı-devrimci (kontrgerilla) çeteleri vasıtasıyla da karşı-devrimin laboratuvarı oldu. Bu iki karşı kutbun sert savaşı, Latin Amerika’yı, kelimenin gerçek anlamında bir “uçlar kıtası” haline getirdi. Devrimci dinamiklerin böylesine güçlü olduğu bir kıtada, bu durum kaçınılmazdı.

Politik Çevirme Harekatı

Uluslararası sermaye, sadece karşı-devrimci terör yöntemiyle sonuç alamayacağını pratikte gördü. Bunun üzerine çok daha kapsamlı ve tehlikeli bir stratejiye yöneldi. Amaç, baskı ve şiddetle yok edemediği ve asla yok edemeyeceği devrimci güçleri, uzun süreli kuşatma altına alarak sistem içine hapsedmek idi. Ve Latin Amerika, bu strateji için de laboratuvar görevi görecekti.

Emperyalistler ve işbirlikçi rejimler, askeri alanda asla yemeyecekleri gerilla hareketini, saldırı, baskı ve teröre paralel olarak, siyasal açıdan “yumuşatma” işine giriştiler. ’89-’91 karşı-devrimleri sonucunda sosyalist bloğun dağılmasıyla politik çevirme harekatı daha da hızlandı. Ve emperyalistler, ilk başarılı sonuçları yine Latin Amerika’dan aldılar. Nikaragua’nın muzaffer FSLN’si, silahla kazandığı devrimci iktidarı sandıkla yitirdi. FMLN, El Salvador’da silahlardan vazgeçip “siyasal mücadeleye” yöneldi. Ardından Guatemala, Uruguay geldi. Eskinin gerilla örgütleri, hızla zora dayalı devrim çizgisini terk ederek “Yeni Sol Hareket” oldu. Sanki Allende deneyimi yaşanmamış gibi parlamenter çizgiye yöneldiler. Bir “uçlar kıtası”nda savruluşlar da, bir kutuptan diğerine geçmek şeklinde oluyordu.

“Yeni Sol Hareket”, pratikte hızlı bir yenilgi süreci yaşadı. Politik çevirme amacına ulaşmıştı. Ama tam bu dönemde, bu defa tüm dünyada güçlü sol rüzgarlar esmeye başlıyordu. Kitle hareketi, uluslararası sosyalist hareketi aşarak, anti-kapita-

list kalkışmalara yönelmekteydi. Dünya, gerçek devrimci siyasal örgütlenmelere en fazla ihtiyaç duyduğu bir döneme girmektedir. Ne yazık ki siyasal hatta tam ters yönde bir dağılım, bir "marjinalleşme" yaşanıyor. Kendiliğinden, nesnel bir devrim oluyor, ama güçlü bir komünist müdahale, ne yazık ki gerçekleştirilemiyor; işte yeni sürecin tezatlığı, paradoksu buydu.

Bu boşluk, yine politik çevirmenin gönüllü ajanlarınca doldurulmaya çalışıldı. Kitlelerin sola kayışı, sosyal reformistler eliyle durdurulmak, içi boşaltılmak isteniyordu. Brezilya'da İşçi Partili Lula, Peru'da "ezilen yerlilerin adayı"

Toledo, Avrupa'da sosyal-demokratlar, eski sosyalist blok ülkelerinde "sosyalist" adaylar bir anda hükümet koltuğuna tırmandılar. Bu çiğeri beş para etmez adamlar topluluğu, elbette sosyalizmden yana değildiler. Elbette sermayenin has adamlarıydılar. Ama bu durum, onların seçim başarılarının özünde, kitlelerin "sola kayması" demek olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Demokratizmin Sınırları

Bu hızlı sola kayış, burjuva sınıflar için ciddi bir uyarıydı. Ve sermaye, salt baskı ile bu yönelimin önünün alınamayacağını açıkça görüyordu. İşte bu nesnel durum, sermaye açısından, gerektiğinde geri adım atmak ve burjuva demokratizmi vasıtasıyla halk kitlelerinin enerjilerini soğurmak zorunluluğunu getiriyor.

Ama demokratizmin sınırları vardır. Bu sınır, her şeyden önce "kutsal" özel mülkiyetin ta kendisidir. Bunun ötesinde söz konusu sınırlar, sermayenin yakıcı ihtiyaçları ile halk yığınlarının acil talepleri arasındaki mücadele ile belirlenir. Ve köklü değişim isteyen kitlelerin talepleri, sermaye egemenliğine dayanan bir toplumsal düzende karşılanamayacağı için, demokratizmin sınırlarına, sınıldığından çok daha kısa sürede gelir. Latin Amerika'da olup bitenler, tam da budur.

Yukarıda sayılmayan Venezüella örneğine gelince... O, Chavez şahsında somutlaşan siyasal aktörün, emekçi kitlelerin baskı ve hareketiyle, burjuva demokratizminin sınırlarını kısa

sürede aşmasıyla diğerlerinden ayrılıyor. Uluslararası sermayenin baskısı ve emekçilerin sosyalizm yönelimleri arasında sıkışıp kalan bir küçük-burjuva demokratizmi olarak. Chavez yönetimi, varolan paradoksu aşmak için ya ileri, sosyalizme doğru gidecek; ya da geriye doğru.

(Chavez'in Çin gezisinde sosyalizm söylemine sarılması, yönelim için bir ip ucu olabilir.)

Burjuva demokratizminin bu sınırlı, güdük yapısı, emek ve sermaye güçleri arasındaki çarpışmayı durdurmaya (veya görece uzun süre ertelemeye) gücünün yetmeyeceğinin açık kanıtıdır. Kapitalist dünya, kitlelerdeki "sola kayış"ı görerek, "demokratik yönetimler" eliyle hareketi sistem içine hapsedmek istiyor. Ama halkların değişim istemleri köklü. Çatışma kaçınılmaz.

Bu noktada komünist hareket açısından eleştiri okları, sermayeyi hedeflediği kadar, reformizmi, oportünizmi, yani burjuva demokratizminin bu "sol" aktörlerini de hedeflemek zorunda. Bir kez daha, burjuvaziye karşı mücadele, reformizme ve oportünizme karşı mücadeleden ayrılmaz!

Dünyada olduğu gibi, bizde de benzer eğilimler mevcut. Var olan devrimci eğilim ve yönelim, özellikle AB yandaşlarınınca, demokratizmin alık taraftarlarınınca baskı altına alınmak isteniyor. Değişim dinamikleri görmezden gelinerek, sınırlı değişimlerle, özellikle AB çerçevesinde değişimler aracılığıyla devrimci eğilimler sistem içine hapsedilmeye çalışılıyor. Yığınların yakıcı istemleri demokratizmin sınırlarının çok çok ötesinde. Böyle bir durumda hiçbir güç, uzun süre yığınları oyalayamaz. Ne Kürt Halkı'nın en basit ve temel talepleri karşılanabilir; ne emekçi sınıfların değişim talepleri. Ama devrimci güçler, sermayenin bu oyununa karşı uyanıklığı elden bırakmamak ve teşhir faaliyetlerini güçlendirmek zorunda. Aksi halde, yığınlar için, geçici bir süre de olsa duraklamak, "acaba?" soruları eşliğinde zaman kaybetmek kaçınılmaz. Tüm dünyanın içine girdiği "sola kayış" eğilimini, dünyayı değiştirme eylemine dönüştürmek; demokratizmin sahte gevezeliğine karşı, devrimci komünizmin yıkıcı programını bıkmadan, usanmadan açıklamak, kitleleri bu program etrafında birleştirmek için yoğun bir faaliyet yürütmek, bugün her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaç.

HER YER SEKA HER YER DEVRİM

“Ankara’da Başbakan varsa namuslu mahkemeler de var” diyor. Bu, iki yönden sakat bir anlayışa dayanak oluşturuyor. Birincisi; sanki SEKA’nın kapatılması tek başına AKP hükümetinin bir politikasıymış gibi yansıtılıyor. Başbakan şahsında AKP eleştiriliyor. Oysa SEKA’nın kapatılmasını ne sadece Tayip Erdoğan’ın kafasının ürünüdür ne de AKP’nin. AKP, IMF ve Dünya Bankası’nın yıkım politikalarını uygulamakla yükümlüdür sadece. O emperyalist ilhakin gönüllü bir payandasıdır. DİSK Genel Sekreteri’nin açıklamasında hedef şaşırtmanın yanı sıra bir aklama da vardır. Ankara’da namuslu mahkemelerin olduğunu söylemek, devletin faşist karakteri hakkında ya hiçbir bilgiye sahip olmamak ya da bile bile bunu gözlerden saklamaya çalışmak demektir. Mahkemelerin faşist devletin en önemli aygıtlarından biri olduğunu ve yargının nasıl faşizmin uygulayıcısı olduğunu bu topraklarda yaşayan herkes görebilir, algılayabilir. SEKA ile ilgili Ankara 9. İdare Mahkemesinin bu yönlü bir karar almasında, bu mahkemenin “namuslu” olması değil, işçilerin kararlı mücadelesi belirleyici olmuştur. Bundan sonra da SEKA ile ilgili tüm gelişmelerde, bu belirleyici olmaya devam edecektir.

İşçiler artık son güne, daha doğrusu kanlı kavgalı bir savaşın ilk gününe hazırlanıyorlardı. 27 Ocak tarihinde Özelleştirme Yüksek Kurulu’nun kararıyla kapatılacak olan İzmit SEKA Fabrikası’nda işçiler, büyük bir kararlılıkla bekliyorlardı. Onlar, tıpkı yüz yıllar önce Lyon Fabrikası’nda eyleme çıkan işçiler gibi, “Ya Çalışarak Yaşamak, Ya Da Savaşarak Ölmek” için söz vermişlerdi. “Bizim SEKA’dan ölümüz çıkar” diyorlardı. İşte burjuvaziye korkutan bu çığlık oldu. Ankara 9. İdare Mahkemesi’nin kararıyla Özelleştirme Yüksek Kurulu’nun İzmit SEKA Fabrikası’nın kapatılmasına ilişkin kararının yürütmesi durduruldu. Yürütmenin durdurulma kararının fabrikaya ulaşmasından sonra, İzmit SEKA işçileri, “Her Yer SEKA Her Yer Direniş” sloganını haykırmaya başladılar. Bu esnada bir işçinin söylediği söz, gözlerden kaçtı belki, ama çok önemliydi. “Rehavete kapılıp gevşememeliyiz” diyordu işçi, “bu birliğimizi ve kararlılığımızı sürdürmeliyiz”. Bu işçinin sözleri, işçi sınıfının burjuvaziye yüzyıllardır süren savaşımından elde edilmiş önemli bir deneyimi gösteriyordu: Burjuvaziye asla ve hiçbir koşulda güvenilmeyeceğini... İşçi sınıfı ve emekçiler artık ölümüne savaşta oldukları düşmanlarını iyi tanıyorlar. Mücadelede bir anlık boş bulunmanın, kaybetmek anlamına geleceğini iyi tecrübe etmişler.

Bu nedenle olacak, SEKA işçileri, karar kesinleşene kadar fabrikadan çıkmıyorlar. Burjuvaziye güvensizlik, işçi sınıfı ve emekçilerin asla vazgeçmemesi gereken bir yargısı olmalıdır. Hele de böyle ortalık yerde sınıf uzlaşmacılığını vazedip duran sendikacılar varken!

Selüloz-İş Başkanı Ergin Alşan, “yürüttüğümüz mücadelenin sonucunda alınmış bir karardır. Ancak her şey bitmiş değil” diyor, “mücadelemizi sürdürüceğiz, karar iptal edilene kadar direnişimize devam edeceğiz”. Selüloz-İş başkanının bu sözünde samimi olup olmadığını ya da ne ölçüde samimi olduğunu zaman gösterecek. Ancak, bu sözlerin her adımda onun önüne konması gerekiyor; çünkü emperyalizmin ekonomik ilhak politikası sürdürükçe, SEKA gibi fabrikaların kapatılması kaçınılmaz olacaktır. Bugün öne sürülen gerekçe, “teknolojinin geri kalması”dır, yarın bir başka gerekçe öne sürülecektir. Yapılması gereken, bu gerekçelerin haklı olup olmadığının tartışılması değildir. Sendikalarda her zaman bu eğilim mevcuttur. Burjuvazi özelleştirmek istediği bir fabrika için “kârlılık oranı düşük” diyor, sendikacılar atlayıp, “o zaman bize satın, biz alalım” diyorlar. Böylece hem sınıf mücadelesini tavsatıyorlar hem de burjuvazinin istediği kulvarda yol alması için işçi ve emekçileri kanalize ediyorlar.

Bir diğer dikkat edilmesi gereken yön, mücadelenin seyirinin beklentilere bırakılması, sınıfın oyalanmasıdır. Örneğin DİSK Genel Sekreteri Musa Çam’ın, mahkeme kararından hemen sonra

aç gezmeyen bir dünya için savaşmak zorundalar. SEKA işçileri üretmek, sermaye tarafından yaşamdan kovulmamak istiyorsa, sermaye sınıfına tüm ayrıcalıkları tanıyan ellerindeki üretim araçlarına el koymalıdır. Bunun için de en başta siyasi iktidarı ele geçirmek için mücadele etmelidirler. Komite ve konseylerde örgütlenerek, sermaye iktidarına karşı savaşmalıdırlar.

SEKA işçileri, ekmeklerine uzanan elleri kırmak için her şeyi göze alarak başlattıkları mücadeleyi buradan ileriye taşımalıdırlar. İşlerini, ekmeklerini, onurlarını korumak için kanlı kavgalı bir savaşa hazır olmalıdırlar. Gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde

SEKA’da mücadele bitmedi. Her şey daha yeni başlıyor. 1998’de de SEKA işçilerinin kararlı mücadelesi sonucu kapatılmamıştı. Bundan sonra yapılması gereken bu mücadeleyi bir toplumsal devrim yolunda bir kaldıraç olarak değerlendirmektir.

Merhaba Mücadele Birliği Okurları
Biz, İstanbul'dan Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak, 19 Ocak 2005'te SEKA işçilerinin fabrikayı işgal etme eylemine destek olmak amacıyla, buradan İzmit'e gittik. Daha önce de bilindiği gibi,

**"Biz Ölürüz,
SEKA'yı
Kapattırmayız!"**

SEKA, kapatılma kararı ile karşı karşıya gelmiş ve işçilerin karalı ve kitlesel eylemleriyle, 1998'de alınan bu karar geri püskürtülmüştü. Yıllar sonra 27 Ocak 2005'te kapatılma kararı yeniden gündeme getirildi. Bu da gösteriyor ki, kapitalizm varoldukça, yaşadığı sürece elde edilen kazanımlar, hak almalarda, saldırıların geri püskürtülmesi veya reformların hiçbir güvencesi yoktur.

19 Ocak 2005'te işçilerin fabrikayı işgal edeceğini öğrendiğimizde, büyük gurur ve coşkuyla, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegın Olacak" sloganını ve DİK imzalı pankartımızı hazırlayıp İzmit'e gittik. SEKA Fabrikası'na vardığımızda, yoğun ve kalabalık bir kitle ile karşılaştık. Pankartımızı açıp yerimizi aldıktan sonra, "SEKA İşçileri Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" ve pankartımızda bulunan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegın Olacak" sloganlarımızı atarken, işçilerin ve destekte bulunan kitlenin büyük coşkusu görülmeye değerdi. İşçiler sloganlarımıza karşılık olarak "Bizim SEKA'dan Ölümüz Çıkar", SEKA'ya Uzanan Eller Kırılсын" diye sloganlar atıyorlardı. Eylem sonrası görüştüğümüz işçiler, "Biz Ölürüz SEKA'yı Kapattırmayız" diyorlardı. Biz, SEKA işçilerine, bütün işçilerin temel sorunu olan kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasını, ancak o zaman işçi ve emekçi sınıfların gerçek kurtu-

luşuna ulaşabileceğini, bunun da iktidarın alınmasıyla ilgili olduğunu anlattık.

Ancak, örgütlü olduğu Türk-İş Konfederasyonu'nun, sınıfsal karakteri gereği, sendika yöneticileri, işçilerin bizlerle görüşmelerini engellemeye çalıştı. Fakat biz, engellemelere rağmen, işçilerle görüşmeye devam ettik. İşçilerin temel sorunu olan tembelci sermayenin ortadan kaldırılması gerektiğini ve

bunun da ancak günümüzde kendi öz örgütlülüğümüz olan komite ve konseylerde örgütlendiğimiz takdirde mümkün olacağını anlattık.

Komite-konsey, tüm siyasi partilerden ve yapılardan bağımsız olan ve hiçbir siyasi parti gözetmeden bütün işçilerin temel sorunlarını ele alan, en az üç kişiden oluşan devrimci bir örgütlenmedir.

Mücadele Birliği aracılığıyla, bütün iş kollarında çalışan işçi ve emekçilere çağrımızdır: Komite ve Konseylerde örgütlenilmeli, ekonomik, demokratik mücadelelerini siyasal mücadele ile birleştirerek iktidarı hedeflenmelidir. Ancak o zaman, işçi ve emekçi sınıflar gerçek kurtuluşları için mücadele etmiş olurlar.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN VE EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ! (DİK)**

İkitelli'den Bir İşçi/İSTANBUL

PROLETARYANIN SAVAŞI

ABD'nin bütün dünya halklarına karşı başlattığı 3. Dünya Savaşı, aynı zamanda burjuvazinin proletaryaya karşı tarihi bir saldırısıdır. Eğer sadece görünenden hareket edecek olsaydık, ne 3. Dünya Savaşı'nı ne de burjuvazinin proletaryaya karşı başlattığı tarihi saldırıyı tespit etmek mümkün olurdu. Olay ve olguların önümüze getirip yığıldığı tortularla yetinmeyecek ve derinden derine işleyen süreci görecekssek, her şeyden önce burjuvaziye bu tarihsel saldırıya iten nesnel koşulları tespit etmek gerek.

Kapitalizmin Sıçramalı Çöküş Çağı

Kapitalist üretim ilişkileri doğal gelişiminin son sınırına gelip dayandı. Artık tüm dünya üzerinde kapitalizmden bahsederken, "çürüyen kapitalizm"den bahsetmek bir zorunluluk haline almıştır. Sermaye, yüzlerce yıllık serüveninin sonunda, nihayet tarihsel sınırlarına ulaşmıştır. Bundan sonra genişlemek için atacağı her adım insanlığın ve uygarlığın yıkımı yönünde işleyecektir. Afganistan'da ve dünyanın birçok bölgesinde, emperyalistlerin başkalarının omuzları üzerinden birbirlerine ateş ederek yaptıkları savaşlar bunu gösterdi. Şimdi Irak'ta yaşanan savaşın ulaştığı boyut, emperyalist-kapitalist sistemin nasıl bir yıkım gücü gibi işlediğini ortaya seriyor. Burjuvazi, kendi batkısını engelleyebilmek için tüm dünyayı bir yıkım savaşına sürüklemekte herhangi bir beis görmüyor. Çürüyen sistemini ayakta tutabilmek için yapamayacağı çılgınlık olmadığını, tüm dünya ikiz kulelerin, altında binlerce ölü bırakarak çöküşünü izlerken gör-

dü. Ve bunun sonrasında gelişen tüm olaylar, sermaye için kâr oranının insan hayatından ne kadar daha önemli olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Sınıflar Mücadelesinde Yeni Evre

Emperyalist-kapitalist sistem tüm dünya üzerinde sıçramalı bir çöküş evresine girerken, onun her gün, her saat yıkıma uğrattığı sınıflar da burjuvaziye karşı sürdürdükleri sınıf mücadelesinde yeni bir evreye girdiler. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküş evresinde, burjuvazinin proletaryaya karşı başlattığı tarihi saldırının yanıtı kalması beklenemezdi. Geleceği temsil eden bir sınıfın, tarihsel olarak ömrünü tamamlamış bir sınıfın saldırısı karşısında elini kolunu bağlayıp oturacağını düşünmek, en hafif deyişle saflık olurdu. Kapitalist sistem tarafından yoksulluk ve sefaletle itilen, işsiz bırakılan, sosyal hakları elinden bir bir alınan sınıf, şimdi sonuna elinde kalan en önemli hakkını, "devrim hakkı"nı kullanmak için harekete geçmiş durumdadır. Proletaryayı harekete geçiren nedenler ne olursa olsun, sürecin doğal evrimi bu noktaya varacaktır. Burada Marx'ın sözünü bir kez daha anabiliriz: "*Bir devrimin kapıdan girerken söylediği sözle, çıkarken söylediği aynı olmayacaktır*". Olayların gelişimi kaçınılmaz olarak proletaryayı devrim yoluna sokacaktır. Günümüzde artık işçi sınıfı ve emekçilerin eylemleri hangi nedenle başlamış olursa olsun, gelişmesinin bir aşamasında karşısında bir bütün olarak kapitalist sistemi bulu-

yor. Bulunduğu noktadan daha ileri gitmek isteyen, daha doğru bir söylemle bulunduğu noktadan daha geriye düşmek istemeyen herkesin şimdi yapması gereken, burjuvaziye bir ölüm-kalım savaşına tutuşmaktır. "... sefaletin içinde eski toplumu alaşağı edecek devrimci yıkıcı yön", her zaman vardır. Ve artık bu, günümüzde giderek daha belirgin bir hal alıyor. Emperyalist-kapitalist sistem, insanları yıkıma sürüklerken, sistem tarafından işsizliğe ve açlığa mahkum edilen milyonlar da, gün geçtikçe bir yıkım gücü haline geliyorlar. Kapitalizmin felaketleriyle sarsılan insanların çığlıkları tüm dünyayı kaplıyor.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıf hareketi dünya üzerinde yaşanan tüm gelişmelerden doğrudan etkileniyor. Sınıfın bilincini oluşturan şey, tek başına öncülerin onlara taşıdıklarıyla sınırlı değildir. Onlar, yüzlerce farklı yön arasından kendilerince sonuçlar çıkarıyorlar. Onları harekete geçiren kapitalist sistemin kendisidir. Normal zamanlarda onların üzerinde onlarca propagandanın yapamayacağı etkiyi, şu anda kapitalist sistemin kendisi onları sefaletle ve açlığa iterek yapıyor. İşçi ve emekçiler IMF'nin, Dünya Bankası'nın vb. politikalarını bilmiyorlar belki ama dünyanın bütün burjuvalarının kendileri için geleceği olmayan bir yaşam hazırladıklarını ve bunun için tarihi bir saldırı başlattıklarını biliyorlar. Onlar sınıfsal iç güdülerıyla, her gün kendi yaşamlarından edindikleri deneyimleriyle nasıl bir uçuruma sürüklendiklerini görüyor, anlıyorlar.

Uzun süredir fabrikayı işgal eyle-

minde bulunan İzmit Kağıt Fabrikası SEKA işçilerine “Bizim SEKA’dan Ölümümüz Çıkar” dedikten bilinç budur. Onlar yüzyıllar boyunca süren sınıflar mücadelesinin evrensel yasalarını, şimdi içinde buldukları tarihsel kesitte kendi koşullarında çok somut olarak yaşıyorlar. Edindikleri bilinç, onları arkalarından tarihsel eyleme doğru itiyor. Yaşamak için çalışmak, çalışmak için savaşmak zorundalar. Şimdi bütün alternatiflerin hızla kendini tükettiği, “Ya Devrim Ya Ölüm” dışında bir seçeneğin kalmadığı noktaya gelmiş bulunuyor.

Bugün sınıf hareketinin enerjisi boşa harcanmasa, sıçrama potansiyelini kendi içerisinde taşıyor. Kim sınıf hareketinin evrimci bir tarzda geliştiğini düşünüyorsa, yanılıyor. Eylemlere katılım zaman zaman artar, zaman zaman azalır ama sınıf hareketinin gelişimini sadece nicel gelişmeyle ölçenler, en iflah olmaz oportünistlerdir. Onlar bugün proletaryanın savaşını göremedikleri için sınıfın gündemini siyasi iktidar için mücadelenin dışında her şeyle doldurmaya çalışıyorlar. İşçi kurultayı vb. çalışmaların asıl amacı sınıfın gündemini takip etmek değil ama sınıfın, gündemine somut olan devrimin dışında her şeyi sokmaktır. Sınıf hareketinin gelişiminde sadece ekonomist bir yön görülenler, sınıfın bilincini çok geride görüp ona göre politika belirleyenler, bugün kapitalizmin içinde bulunduğu sıçramalı çöküş evresini anlayamıyorlar. Bu ya sınıf içinde örgütlenmeyi küçümsemeyi getiriyor ya da tersinden sınıf içinde “hak alma mücadelesi” adı altında ekonomik mücadeleyi vaaz etmeyi. Bilinç gelişiminin de sıçramalı bir seyir izlediğinin anlaşılma-

ması, oportünistleri sadece durağanlığa göre politika üretmeye itiyor. Büyük sloganların arkasında yatan umutsuz ve kötümser düşüncenin nedeni sınıflar mücadelesinin diyalektik gelişimini anlayamamaktır.

20 Kasım
Ankara
eyle-

Emperyalist-kapitalist sistemin çöküş evresinde, burjuvazinin proletaryaya karşı başlattığı tarihi saldırının yanıtızsız kalması beklenemezdi. Geleceği temsil eden bir sınıfın, tarihsel olarak ömrünü tamamlamış bir sınıfın saldırısı karşısında elini kolunu bağlayıp oturacağını düşünmek, en hafif deyimiyile saflık olurdu. Kapitalist sistem tarafından yoksulluk ve sefalete itilen, işsiz bırakılan, sosyal hakları elinden bir bir alınan sınıf, şimdi sonuna elinde kalan en önemli hakkını, “devrim hakkı”nı kullanmak için harekete geçmiş durumdadır.

mi ile umutlananlar hemen sonrasında sanki bu eylem, duru gökyüzünde çakan bir şimşekmiş ve gelip geçmiş gibi bir ruh haline büründüler. Bu eylemi, sınıflar mücadelesinin genel seyrinden ayrı düşündükleri, gelişmeleri bütünsel göremeyip birbirinden kopuk ele aldıkları için bu eylem de onların seyir

defterinde tatlı bir anı olarak kaldı.

Dünyada ve üzerinde yaşadığımız topraklarda ortaya çıkan tüm olgu ve olayları diyalektik bir bütünlük içinde görebilen Leninistler şimdi bir adım daha ileri geçmeli ve yükselen sınıf hareketi içinde “en önemli olan şey”i bulup çıkarmalı, gelişmenin ana halkasını yakalayarak kendilerine doğru çekmelidirler. Küçük burjuva devrimciliğinin ve reformizminin, sıfıftan kopuk mücadele çizgisi ömrünü tüketti. Proletarya şimdi yeniden tarihsel rolünü oynamak için öne çıkıyor.

Burjuvazinin tarihsel saldırısı karşısında tüm dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan’da da proletarya tarihsel savaşını yükseltmelidir. Proletaryaya bu savaşında önderlik etmek için Leninistler, daha fazla sınıfın içinde olmalı, onlarla daha somut ve canlı ilişkiler kurmalıydılar. Şimdi artık her olanağı, burjuvaziye karşı savaşma bilinci giderek olgunlaşan proletaryayı örgütlemek için kullanmak gerekiyor. Sınıfa iktidar bilincinin dışarıdan taşınacağı doğrudur ama bu bilinci taşımak için işçi ve emekçilerin arasında olmak gerekiyor. İktidar dışında her şeyin, hiçbir şey olduğu bilincini sınıfa taşıyan ve taşıyacak olan sadece Leninistlerdir. O halde bu bilincin kökleşmesi ve maddi bir güce dönüşmesi için daha fazla çaba sarf etmek gerekiyor demektir.

Türkiye ve Kürdistan’da sınıf hareketinin yükselen ivmesi iyi kavrandığında ve somut durumda işçi ve emekçiler için “en önemli olan şey” iyi tespit edildiğinde onlara önderlik etmek zor olmayacaktır. Çünkü sınıf hareketi kendi yolunu açarken, ona bir sonraki aşamada ne yapması gerektiğini açık ve net biçimde söyleyen ve bunun gereğini yerine getirenleri takip edecek, onları öncüler olarak kabul edecektir.

“Kapitalist Toplum Daima Ucu Bucağı Olmayan Bir Dehşettir”

Bölüm 1

Lenin’in yaklaşık yüz yıl önce söylediği bu sözler, aradan geçen zamana karşın gerçekliğinden hiçbir şey kaybetmiş değil. Aksine kapitalizm, sermayenin birikim ve merkezleşmesi oranında işçi ve emekçi halklar üzerindeki baskısını daha da artırmış, işçi ve emekçilerin sömürsünü, “ucu bucağı olmayan bir dehşet”le daha çok bütünlemiştir. Tekelci kapitalist sistem içindeki yaşamımıza uyandırdığımız her yeni gün, Lenin’in bu sözlerinin doğruluğunu daha çok pekiştiriyor.

Biz burada, yaşadığımız bu dehşetin çarpıcı bir boy aynasını, cezaevlerini ele alarak, kapitalizmin insan aklının sınırlarını zorlar hale gelen vahşetini, bu aynadan yanırsan haliyle, en çıplak biçimiyle bir kez daha görmüş olacağız. Çünkü, egemen sınıfın toplum üzerinde uyguladığı vahşetin kendini en açık biçimiyle ortaya koyduğu yer, yine egemen sınıfın en temel baskı araçlarından biri olarak işlev gören cezaevleridir.

Bugüne dek tanık olduğumuz tüm sınıflı toplum biçimlerinde, egemen sınıfın ezilen sınıf üzerinde uyguladığı bir ceza politikası olduğunu görürüz. Farklı üretim ilişkileri, farklı ceza politikalarının üzerinde yükseldiği zemindir.

Kısaca değinecek olursak; kapitalizmle birlikte meta üretiminin egemen hale gelmesi ve servet edinme biçiminin para ve meta-sermaye biçimine dönüşmesi, meta ve parayı elde etmeye yönelik suçu da ortaya çıkartıyor (eşkıyalık, korsanlık, yağma vs. yollarla). Kapitalistlerin özel mülkiyetlerine yönelik saldırıları cezasız bırakmayı düşünebileceklerini sanmak, elbette saflık olurdu! Kapitalistler, özel mülkiyetin kutsalına inanmayan, kurulu düzeni bozmaya yönelik bu insanları toplumdaki soyutlayarak, kendi tabirlerince “ehliştirmeye” yönelirler. Toplumdan en iyi soyutlama yöntemi ise hukuken özgür olan insanların bu özgürlüklerini, suçları oranında ellerinden alarak, dört duvar arasına kapatmaktır. Gözden uzak ve her türlü vahşetin işleneceği yerlere; cezaevlerine... Kapitalizm geliştikçe, cezaevi sistemi de gelişerek şimdiki modern biçimine ulaşmıştır. Ortaçağdan miras kaba fiziksel işkence, yerini, insanın kafası ve ruhunu da köleleştirmeyi hedef alan daha gelişmiş biçimine bırakırken, cezaevleri büyük bir emek sömürsü cenneti haline dönüştürülmüştür. Böylece işkence ve emek sömürsünün en vahşi biçimlerinden biri, aynı potada “kan, irin ve gözyaşı” ile kaynaştırılmıştır.

Günümüz cezaevlerinin bu iki yönlü işlevini kendinde en iyi birleştiren örnek cezaevi sisteminin modern biçimiyle ilk olarak uygulamaya sokulduğu yer ABD ve onun Cezaevi Sa-

nai Kompleksidir (CSK). CSK’ya baktığımızda, tekelci kapitalimin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde nasıl bir terör uyguladığını rahatlıkla görebileceğimiz için, ABD’yi, onun kendi deyimleriyle “dinamik bir endüstri” haline dönüşmüş olan cezaevi sistemini ele alacağız.

Cezaevi Sanayi Kompleksi (CSK)

ABD’nin oluşturmuş olduğu CSK sistemi, ABD tekelci sermaye sınıfının toplumsal, politik ve ekonomik sorunlara çözüm olarak sunduğu, üç temel ayak üzerinde yükselen bir sistemdir. Bu üç temel ayak; işçi sınıfı ve anti-kapitalist hareketin denetim altına alınarak bastırılması, siyah ırka yönelik ırkçı baskı ve çeşitli nedenlerle suça itilen milyonlarca insanı hedef alan dizginsiz bir emek sömürsü sistemidir. Özellikle son on yıllık süre içinde ABD’nin yaşadığı ekonomik çöküşün sonuçlarının ortaya çıkmaya başlaması ve tekellerin cezaevi sektörüne (cezaevi yapımı, yönetimi ve buralarda yaygın meta üretimi) girmesiyle birlikte CSK, çok daha büyük bir toplumsal kesimi içine çekerek dev bir baskı aracına ve büyük bir e-

ekonomik sektöre döndü. Öyle ki, bugün ABD’de en çok inşaa edilen şey ne diye merak edip son on yıllık tabloya bir göz atacak olsanız, karşınıza cezaevleri çıkar.

ABD’de cezaevinin ve buralarda kalan tutuklu ve hükümlülerin artış hızıyla ilgili olarak yapılan araştırmalar, bu konuda ABD’nin tarihinin en büyük patlamasını yaşadığını ortaya koyuyor. ’80’li yıllarda ABD’de yalnızca 591 cezaevi bulunurken, 1980-2000 yılları arasında cezaevi yapımı hızla artarak, 1023 rakamına ulaşıyor. Yine 2000 yılı verilerine göre, yılda ortalama altı büyük cezaevi yapıldığı Teksas’ta 137, Florida’da 84, New York’ta 65; 1983 yılından beri bir tek okulun inşaa edilmediği California eyaletine, aynı tarihten itibaren tam 23 cezaevi yapılmış. Bu cezaevlerini dolduran tutuklu ve hükümlülerin sayıları da doğal olarak, cezaevi yapım hızına paralel olarak sürekli artış göstermiştir. ’97 verilerine göre cezaevinde kalan mahkumların sayısı yalnızca 10 yıl öncesinin iki katı artarak 1 milyon 800 bin’e yükselmiş, bu rakam ’97’den itibaren yine sürekli artarak (beş milyon gözetim altında olan insan haricinde) iki milyonun üzerine çıkmış durumunda. Öyle ki, bugün kimi ABD kasabalarının nüfusunun %30’u cezaevindedir. Bununla beraber, cezaevine girme potansiyeli hayli yüksek bir kitle de sırada beklemektedir.

Bu kitle, cezaevinde kalanların birleşimlerinde de gördüğümüz ve başta da belirttiğimiz gibi; CSK’nın hedef kitlesi olan işçi sınıfı mücadelesi yürütücülerini, anti-kapitalist hareket ve örgütlenmeler, ırkçılık karşıtı örgütlenmeler ve ırkçı terörden nasibini alan siyahlar ve çeşitli nedenlerle suç işleyen insanlardır.

ABD tekelci sermaye sınıfının, özellikle son on yıllık süreçte, toplum üzerinde tüm yıkıcılığıyla kendini gösteren ekonomik krizi, işsizliği açlığı ve sefaleti de büyütüştür. 2004 yılında ABD Başkanlığı’na aday olmayı düşündüğünü açıklayan Merkins La Rouche adlı ABD’li profesör, 11 Eylül’den yalnızca 48 gün önce, bakın nasıl anlatıyor bu durumu: “Mali kriz içindeyiz, ABD, Carter’den beri kötü yönetiliyor. Sistemimiz iflas etmiş durumda. Ulaşım, eğitim, enerji, sağlık sistemimizin tamamı,

alt yapı ve sanayimiz çöküş içinde. Halkın %80’ini dar gelirli oluşturuyor ve bunların durumu ’77’den daha kötü. IMF politikaları, Wall Street ve Federal Rezerv egemenliğini koruduğu sürece, kimse kendisi için tırmanma beklemez.” 11 Eylül’den sonra ise, “11 Eylül bir makyaj operasyonudur ve tam da uluslararası mali ve parasal çöküşün yaşandığı bir dönemde yapılmıştır. Bunu yapan, kesinlikle ABD dışındaki güçler değildir. Halk kıskırtılacak ve savaşa sürüklenecektir.” (12 Kasım Evrensel)

Çöküş yaşanıyor ve tekellerin dünya savaşını yayılıyor. Bütün bu gelişmelerin dolaysız bir sonucu olarak, ABD’de köklü bir geçmişe sahip olan anti-kapitalist, anti-empyalist mücadele de yeniden güçlenmeye, her geçen gün daha da geniş emekçi kitleleri içine almaya başlamıştır. Son 10 yılın gelişim çizgisi de bunu gösteriyor. Bu ekonomik kriz, ABD’nin kendi halkı da dahil olmak üzere, tüm dünya halklarını hedef alan hegemonya savaşının getirileriyle birleşince, çok daha büyük bir kitleyi kapitalizme karşı savaşanların yanına itmiştir, itmeye de devam ediyor.

Bu kitleyi baskı altına almak, içte ve dışta anti-kapitalist hareketi ezmek, ABD için bir zorunluluktur. Bu nedenle bugüne kadar kazanılmış bir çok demokratik hak “daha çok güvenlik” yalanıyla rafa kaldırılmış, henüz “suç” işlememiş olanlar, kapitalizme karşı suç işleme potansiyelleri gözetilerek tutuklanabilir, bir iki yıl sorgusuz, her türlü haktan muaf, cezaevlerine tıkılabilir hale getirilmiştir. CSK da, bu noktada üzerine düşeni yaparak, bu kitle üzerinde ağır cezalar, tam tecrit, şiddet ve her türlü insani hakkın rahatlıkla gaspı vb. yollarla tüm vahşeti kullanıp, toplumun geri kalanına gözdağı olmaktadır.

CSK’nın ikinci ayağı ırkçılık demistik. “ABD’de kurumsallaşmış ırkçılık, kâr üstüne şekillenen kapitalist sistemle şekilleniyor” diyor, CSK’yı tarif eden Amerikalı genç bir siyah. Bu tamamıyla doğrudur. ABD tarihinin hiçbir döneminde bir siyahı, Beyaz Saray koltuklarından birine oturtmamıştır. Kaldı ki, bir siyahın beyazlarla aynı lokantada yemek yemesini bile yasaklayan ırkçılığını, hiçbir zaman bırakmamıştır. Siyah ABD’lilere yönelik baskısını her zaman hissettirmiş, onları ikinci sınıf vatandaşlar ola-

rak, bir beyazdan daha ucuz bir emek gücü olarak sömürmüş, en hor görülen iş ve meslekleri siyahlara ve aynı derecede hor görülen göçmenlere tahsis etmiştir. Bununla birlikte bu ırkçılığa ve emelci sömürüsüne karşı mücadele eden i-lerici-devrimci ve ırkçılık karşıtı mücadele veren örgütlenmeleri, şiddet ve komplolarla, karşı istihbarat programlarıyla ezip, dağıtmaya çalışmıştır (Kara Panterler Partisi, Siyah Kurtuluş Ordusu gibi) Amerika cezaevlerinin yüksek güvenlik bölümlerinde, bizdeki gibi “topluma kazandırma” adı altında teslim alabilmek için her türlü yöntemi kullanmıştır.

Bu ırkçılık cezaevlerinde de en somut haliyle gösteriyor kendini. ABD cezaevlerinde kalan siyahların sayısı, beyazlardan daha fazla, %60 civarındadır. Bu rakam içinde en dikkat çeken şey ise 2003 yılı sonu itibarıyla 25-29 yaşları arası tüm siyah genç nüfusun %9.3’ünün cezaevinde bulunuyor olmasıdır. Bu rakam, beyazlarda aynı yaş grubu için %1.1’dir.

“Üst sınıftan bir beyaz için kamu güvenliği adına insanları, öncelikle siyahları, gençleri, yoksulları daha uzun zaman dilimleri boyunca kafeslere tıkmak, kabul edilebilir ve arzu edilen bir şey. CSK’yı bu kadar güçlü ve yıkıcı kılan da bu” (Küresel Başkaldırı)

ABD emperyalist sistemi suç üretiyor. Toplum, işçi ve emekçi sınıfları sefaletle sürükleyerek, toplumdaki çürümeyi had safhaya ulaştırarak (dünya uyuşturucu tüketim merkezi durumunda olan, her yıl iki milyon kadar kadın ve çocuğu içine çeken dev bir fuhuş sektörünün bulunduğu, her üç kişiden birinin silahlı ve silaha rahatça ulaşabildiği, kapitalizmin başta insanı tüketen bencil yoz kültürüyle büyümüş milyonlarca insanın bulunduğu bir ülkeden bahsediyoruz) her yıl daha çok insanı suça itiyor ve sonra da daha fazla inşaa ettiği cezaevlerine yoluyor. Burada, özel cezaevi şirketlerini ve özel cezaevlerini ele almamız gerekiyor. Çünkü burjuva baskı aygıtlarının en yetkinleşmiş biçimi, Cezaevi Sanai Kompleksleri biçiminde karşımıza çıkar. Cezaevi Sanai Kompleksinin “Sanai Kompleksi”, özel şirketlerin bu alandaki faaliyetlerini tam olarak ifade ettiğini söyleyebiliriz.

Devam Edecek...

“Akmaz Göl Olmuş Bu Dağlarda”

Başlığımızda bahsi geçen, Kürt Halkının kanıdır. Yüzyıllardır baskı ve zulümle, katliamlarla sindirilmeye, tarihten silinmeye çalışılan Kürt Halkının...

Yoksul Kürt işçi ve emekçileri, yüzyıllardır egemenlerin çeşitli saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Bir halk olarak varlığını, bu saldırılar karşısında isyan ateşini hep canlı tutarak koruyabildi. Belki yüzlerce kez yenildi, ama her defasında ayağa kalkmasını ve isyan etmesini bildi emekçi Kürt Halkı. İhanetlerin çemberinden geçip geldi bugüne kadar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesiyle nasıl büyük bir devrim gücü olduğunu gösterdi dosta düşmana. Bir halkın başkaldırısının nasıl bir devrim ordusu yaratacağını, savaşmayı öğrenmiş bir halkın nasıl bir devrim partisi gibi davranacağını yaşayarak gördük hepimiz. Devrim, Kürt halkının yüreğinde ve bilincinde boy attı.

Ulusal Kurtuluş Hareketi önderliğinin burjuvaziyle sınıf işbirliğine yönelmesi, Kürt Halkını geçici bir süre için duralattı; ama Kürt Halkı “özgürlüğün, kendisinden vazgeçenleri esarete mahkum eden bir sevda” olduğunu biliyordu. Ve çocuklarını savaş için yetiştirmeye, devrim için hazırlamaya devam ettiler.

TC devletinin Kürt Halkının hafızasından kazımaya çalıştığı şey, esasında budur. TC devleti, katliamlarına hız vererek Kürt Halkının özgürlük tutkusunu yok etmeye çalışıyor. Son dönemde artan baskı, işkence ve katliamlarının asıl amacı, Kürt Halkına savaş yolunu tercih ederse, onu neyin beklediğini göstermeye çalışmaktadır. Böylece Kürt işçi ve emekçileri, yoksul köylüleri sindirilmeye, kendileri için açılan dar koridora, daha doğru bir söylemle mezara sokulmaya çalışılıyor. Bir yandan evlatları katledilen Kürt Halkı, bir yandan da Zanalar’ın başlattığı Demokratik Toplum Hareketi kısıncına alınıyor.

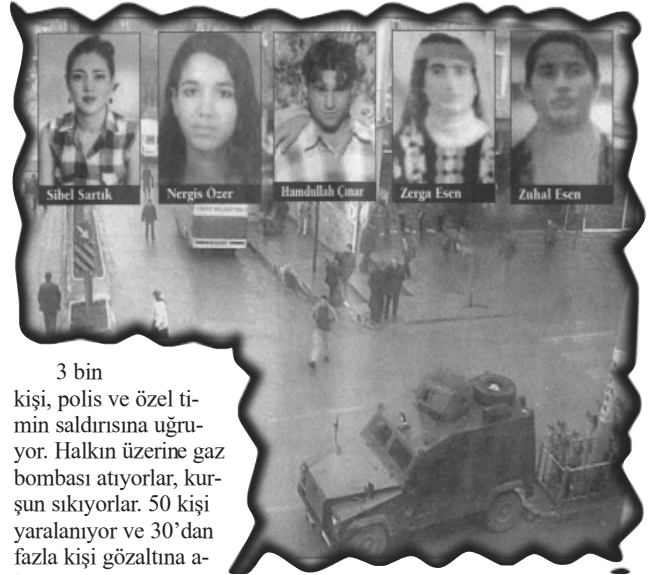
Önemli Bir Tarihsel Dönemeç

Kürt Halkı, önemli bir tarihsel dönemeçten geçiyor. Bugüne kadar savaşarak elde ettiği en önemli şey olan zafer ve özgürlük bilinci köreltilmeye çalışılıyor. Son zamanlarda Kürdistan’da hız kazanan infazlar, saldırıların anlamı açıktır. Tarihsel bir dönemeçte bulunan ulusal sınıfsal kurtuluş mücadelesini düzeniçi bir rotaya sokabilmek ve böylece o meşhur mezar taşının üzerine yeniden şu veciz sözü yazabilmektir: “Hayali Kürdistan burada meftundur.”*

Kısa bir süre önce 11 yaşındaki Uğur Kaymaz’a ve babasına onlarca kurşun sıkanlar, dağ başında bir çobanı katledenler ve en son 19 Ocak tarihinde Şırnak’ta silahsız 5 kişiyi katledip, ailelerinin çocuklarını istedikleri yere gömmesine izin vermeyerek, kaçırıp kepçelerle açılan bir çukura gömenler bunu hedefliyorlar.

Silahsız 5 insan, askerler tarafından gözaltına alınıp karakola götürülüyorlar ve işkence yapılarak katlediliyorlar. Nergis Özer ve Hamdullah Çınar’ın cansız bedenlerinde söndürülmüş sigara izlerine rastlanıyor. Katledilen insanların cansız bedenlerine işkence yapanların ruh hali ile halkı “mezar yeri beğenmemekle” suçlayan valinin ruh hali arasında hiçbir farklılık yoktur.

Şırnak’ta katledilenlerden Nergis Özer ve Sibel Sartık’ın cenazeleri toprağa verilmek üzere Siirt’e götürülüyor. Cenaze Siirt girişinde yetkililer tarafından 14 saat bekletiliyor. Ve en sonunda kaçırılarak gömülüyor. Bunun üzerine halk belediyeye yürüyor. Yaklaşık

3 bin kişi, polis ve özel timin saldırısına uğruyor. Halkın üzerine gaz bombası atıyorlar, kurşun sıkıyorlar. 50 kişi yaralanıyor ve 30’dan fazla kişi gözaltına alınıyor.

TC devleti, Kürt Halkı üzerinde baskı ve katliamlarını arttırdıkça, halk buna karşı serhıldanlara yöneliyor. Kürdistan’da ’91-’95 süresince yaşananlara benzer bir süreç yeniden mayalanıyor. Hakkari’de yaşanan depremden sonra evleri yıkılan ve mağdur olan yaklaşık bin kişinin, valiliğe yürüyüşü de buna iyi bir örnektir. Polis, depremden zarar gördüklerini, mağdur olduklarını, kendilerine acilen gerekli olan yardımı alamadıklarını söyleyen ve valiliğe yürüyen insanların üzerine sis bombası atarak, Kürt Halkına isyana kalkışmaması, “kaderine” sessizce razı olması gerektiği mesajını vermek istemiştir.

Sorun şimdi tam da bu noktada Kürt Halkının bütün bunlara nasıl cevap vereceğindedir. Kürt Halkı, ya bu baskı ve katliamlar karşısında boyun eğecek ve kendisine açılan uğursuz koridora girecek, burjuvaziyle sınıf işbirliğine çağırınların yanında saf tutacaktır ya da bugün olduğu gibi serhıldanlar yolunda yürümeye devam edecek, özgürlük düşünden asla vazgeçmeyecektir.

Ve elbette Kürt Halkının bu yollardan hangisinde yürüyeceğinde Türk işçi ve emekçilerinin, devrimci ve komünistlerinin tavırı önemli bir rol oynayacaktır. Kürt Halkı, aradığı desteği, mücadele birliğini buldukça ve devrim yolundan yürümeye devam edecektir.

* Kürdistan hayali burada yatıyor.

Tam İlhak; Tarımda Bazı Uygulamalar ve AÇLIK

“Eğer birileri size genetik manipülasyonun dünyayı besleyebileceğini söylerse, onlara (...) dünyayı beslemenin siyasi ve mali irade gerektirdiğini söyleyin; mesele üretim ve dağıtım değildir.” diyor, dünyanın önde gelen gıda tekellerinden Novartis’in müdürlerinden biri. (Akt. John Madaley- Herkese Gıda). Yine BM Özel Raportörü Jean Ziegler, “Açlığı tamamen ortadan kaldıracak kadar zengin bir dünyada yaşıyoruz. Açlığın nasıl yok edileceği bir sır değil. Bu konuda yeni teknolojilere ihtiyaç yok. Sadece zengini daha zengin yapan, yoksulu ise daha yoksullaştıran mevcut politikalara karşı bir siyasi iradeye ihtiyaç var.” (10 Eylül 2004-Cumhuriyet) diyor. Raportör Jean Ziegler’in sunduğu rapora göre 2003 yılı içinde 842 milyon insan açlık belasıyla baş başa kaldı. Bu rakam 1981’de 570 milyondtu. Azalmak bir yana, her geçen zaman daha da artan açların sayısı, geçici açlık durumunu değil, ciddi biçimde açlığın pençesinde olanları belirtiyor. Yine BM 2003 raporlarına göre her bir dakikada 5 yaşından küçük 12 çocuk açlıktan ölüyor. 2003 yılı içinde her gün 24.000 insan açlıktan öldü. Bu rakam 2. Dünya Savaşı’ndaki ölümlerin sayısından bile fazla, üstelik her yıl daha da artmaya devam ediyor.

Emperyalizmin yeni evresinde kapitalizmin insanlığı getirip bıraktığı eşik bu: Her gün 17 bin 500’ü 5 yaşından küçük çocuk olmak üzere 24 bin açlıktan ölüm, milyonlarca insanın önlenebilir hastalıklar nedeniyle çektiği acılar ve ölümler, işsizlik, yokluk, yoksulluk ve 2 milyar insanın açlık sınırında sürdürmeye çalıştığı yaşamı... İnsanlık bugüne dek böylesine büyük bir yıkım yaşamadı. Sermaye bütün üretim ve yaşam alanlarına öylesine nüfuz etti, insanları kendisine öyle bağımlı hale getirdi ki, artık sermayeden bağımsız bir yaşam olanağı bırakmadı. Bu yıkımın ve insanlığın içine düşürüldüğü bu durumun tek sorumlusu ise sermaye birikimi ve sermayeye dayalı üretim sistemidir.

Eğer emperyalizmin ve işbirlikçi tekelciliğin dünyadaki egemenliği bütün üretim alanlarını kendisine bu denli bağımlı hale getirmeseydi, tarımsal nüfusun yaşadığı tarım alanlarında açlık sorunu daha az olurdu. Oysa sermayenin egemenliğinin bir sonucu olarak tam tersine, Asya’dan Latin Amerika’ya, Afrika’ya kadar bütün bağımlı ülkelerde, nüfusun tarımla uğraşan, tarım alanlarında yaşayan kesimlerinde açlık çok daha ileri boyutlarda. Dünyanın en çok pirinç yetiştiren ülkelerinden Hindistan başta olmak üzere Asya’dan 550 milyon, Afrika’da 170 milyon insan açlık belasıyla boğuşuyor. Küçük bir fikir için örnek; Nikaragua ve Etiyopya’da nüfusun %82’si günde bir dolardan daha az parayla yaşamaya çalışıyor. Rakamları çoğaltmak mümkün, ama gereksiz.

Emperyalizmin 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren uyguladığı uluslararası işbölümü ve buna bağlı olarak geliştirdiği sanayiye yönelik tarımsal üretim, dünyanın pek çok bölgesinde tek ürüne dayalı tarımı yaygınlaştırdı. Mısır, soya, pamuk, kakao gibi mono tarımdan sonra şimdi de GM (Genetik Manipülasyon ya da Genetik Yapısı Değiştir-

ilmiş Organizmalar) tarım dayatılıyor. GM tarımın en yaygın olarak ABD, Güney Afrika ve Arjantin’de yapıldığı biliniyor. Bu yöntemle en çok üretilen ürünler mısır, soya ve patates. Aynı biçimde Hindistan’da da GM pirinç giderek yaygınlaşıyor. GM tarım bir kez başladığında tohum, gübre, kimyasal ilaç vb. bütün alanlarda bunları üreten tekele tam bir bağımlılık ortaya çıkıyor.

“Genetik manipülasyona uğratılmış ekim fikri tohum ve tarımsal kimya şirketlerinin kâr etmesini hedeflemektedir; yoksul çiftçilerin refahını değil. (...) Bu, açları beslemeyecek, onları daha da yoksullaştıracaktır” diyor,

Deniz Aşırı Kalkınma Enstitüsü’nde ’98 Ekim-Londra’da yaptığı konuşmada Hans Haren (ki kendisi de tarımda biyolojik yöntemler üzerine çalışan bir uzman). Herkese Gıda’da John Madaley, GM tarım için “gıda üzerinde fazlasıyla çok gücü, fazlasıyla az ele teslim ediyor.” derken, bu alandaki tekelciliğe vurgu yapıyor. Bu konuda bir fikir vermesi açısından; dünyanın önde gelen tarım tekellerinden Cargill, ki son dönemlerde şeker pancarı-şeker-mısır şurubu üzerine yapılan tartışmalarda adı sık sık bizde de gündeme gelen bu şirket, dünya tahıl dağıtımının %80’ini kontrol ediyor. Bunu yaparken 60 ülkede 90 bin çalışanı, gemileri, tahıl vinçleri, demir yolları, siloları, limanları vb. ile tam bir uluslararası dev halinde. Kaldı ki Cargill’in de bağlı olduğu asıl tekel Du Pont. Du Pont, Syngenta ve Monsanto ile birlikte dünyanın en büyük üç tarım tekelini oluşturuyorlar. Bu üç tekel, dünya tahıl üretiminin ve dağıtımının neredeyse tamamını kontrol ediyorlar. Sadece pirinçte büyük pay %40’la Mitsui’ de. Bu dört tekel, pirinç, buğday, mısır, soya, patates gibi en temel gıda ürünleri üzerinde tam bir egemenlik kurmuş durumda.

Emperyalizmin bağımlı ülke ekonomilerini tam ilhak politikalarını sonuna kadar sürdürmeye yönelmesi, bunu sanayi sektörlerinden sonra tarım sektöründe de yoğun biçimde uygulamaya koymasının ilk sonuçları; önce o ülke tarımını çöktürmek, o ülkeyi kendi tarım ürünleri için bir pazar haline getirmek, ardından kendi istediği ürünü, kendi istediği biçim ve miktarda gerçekleştirmek oluyor. Bu topraklarda yaşayan emekçi yığınlar açısından ise topraklarını terk etme, sığındıkları kentlerdeki işsiz ordusunun saflarına katılma, açlık ve sefalet ve giderek ölümler kaçınılmaz oluyor.

Bağımlı ülkelerde çok büyük yıkıma yol açan bu durum, asıl olarak çalışan milyonlarca emekçi sınıftan insanın yaşam hakkının gasp edilmesidir. Bu süreçten doğrudan etkilenen milyonlarca insan işlerini, üretimle olan bağlarını, böylece geçim-yaşam araçlarını kaybediyorlar. Bu duruma düşürülen insanlar, yığınlar halinde tarım alanlarından, kırlardan kentlere kovuluyor; kentlerde zaten nüfusun önemli kısmının işsiz olduğu göz önüne alındığında bu süreç, tam bir insanlık bunalımı haline geliyor.

Emperyalizmin yeni evresinde emekçi yığınların önüne iki yol çıkıyor: Birincisi, kapitalizmin yarattığı bu büyük vahşetle kentlerin kıyılarında dolduruldukları gecekondular benzeri izbelere işsiz, aç, evsiz olarak yığınlar halinde yavaş ve acılı bir ölüme kabullenmek; ikinci yol ise, kapitalizme son vermek üzere hareket etme.

Bugün, bütün ülkelerde ikinci yoldan yürümeye ve kendi geleceklerini belirlemek üzere kendi kaderlerini ellerine almaya yönelen insanlar giderek artıyor. Proletarya, burada hiç vakit kaybetmeksizin inisiyatif ele almak, kendisini ve bir bütün olarak insanlığı kurtarmak durumunda. Bugün, bu tarihsel görevini yerine getirebileceği koşullar her yönüyle tarih tarafından hazırlanmıştır. Şimdi eyleme geçme zamanı...

ANTEP Belediye İşçileri EYLEMDE

Bütün toplumda örgütsüz yaşamı yaymaya çalışan sermaye, şimdi de Antep Belediyesi aracılığıyla gerçekleştirmek istiyor. Belediye'nin taşeron şirketi olan Özbelde AŞ.'nin feshedilmesinin ardından yeni kurulan taşeron şirket Gazi-Bel şirketine geçiş sırasında, şirketin sendikalı olmama şartı koşması belediye işçilerini harekete geçirdi. Belediye işçilerinden 17'si, 18 Ocak Salı günü, Antep Genel-İş 1 No'lu Şubesi'nde açlık grevine başladı.

Bizler DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) olarak "işçilerin mücadele birliği" bilinciyle hareket ederek belediye işçilerinin mücadelesine ortak olduk. Genel-İş üyesi 131 belediye işçisinin işten çıkarılması öncelikle belediye binasına çıplak ayaklı yürüyüşle ve açlık greviyle 18 Ocak 2005 Salı günü başladı. Bizler 19 Ocak 2005 Çarşamba günü, ilk olarak işçileri ziyarete gittik ve hazırladığımız "Mücadeleniz Mücadelemizdir, Devrimci İşçi Komiteleri" yazılı Deniz Gezmiş posterini hediye ettik. Hediyeğimiz büyük bir coşkuyla karşılandı ve işçiler tarafından açlık grevinin yapıldığı salonun başköşesine asıldı. Aynı zamanda Antep Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu'nun dinletisi de büyük beğeni topladı. Orada bulunan işçi arkadaşlarımıza büyük moral oldu. Açlık grevindeki işçilerin bizleri sahiplendiklerini belirten konuşmalarından sonra bizler de mücadelenin sadece belediye işçilerini kapsamadığını bütün işçi ve emekçileri kapsadığını ve bu yüzden işçi ve emekçiler arasında mücadele birliğini örmenin hayati önemde olduğunu ve bunun için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı anlattık. Sıcak bir sohbet ortamına dönüşen ziyaretimiz yine coşkulu bir şekilde son buldu. Bütün işçiler bizleri alkışlarla uğurladılar ve bizler de onları bu onurlu mücadelelerin-

den dolayı alkışlayarak sendikadan ayrıldık.

Oradan ayrılmamızın ardından DİK'li arkadaşlarımızla belediye işçilerine nasıl destek olabiliriz diye sohbetler ettik ve hemen bütün işçi ve emekçileri

belediye işçileriyle dayanışmaya, birlikte mücadeleye çağıran bir afiş hazırlama kararı aldık. Afişlerimizi aynı günün akşamı hazırladık. Fakat hazırladığımız afişlerimizi yağışlı havalardan kaynaklı ertesi gün değil de, 4 gün sonra 24 Ocak 2005 Pazartesi günü yapıştırdık. Şehrin merkezi yerlerine yaptığımız afişlerimiz halk tarafından dikkat çekerken belediye işçisi arkadaşlar tarafından coşkuyla karşılandı ve tebrik edildi.

Eylem Eylemi Destekliyor

Eylemin 3. gününde ise, yani 21 Ocak 2005 Cuma günü açlık grevinin yanında başka bir eylem gerçekleştirildi. Saat 14:00'da sendika önünde toplanan yaklaşık 120 kişi belediyeye doğru yürüyüşe geçti. 14:30'a doğru Büyükşehir Belediyesi'nin önüne gelen belediye işçileri belediye binasının önünde çevik kuvvet polisleri tarafından durduruldu. Polisin eylemin bitirilmesi yönündeki talebi işçiler tarafından öfkeyle reddedildi. Kısa bir tartışmanın ardından belediye binasının yan tarafına geçildi ve sürekli alkışlar ve sloganlarla, Belediye Başkanı ve işçiler üzerindeki baskılar protesto edildi. Eylem boyunca sık sık "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Güzelbeyin Kurbanı Özbelde İşçisi", "İş, Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. İşçilerin eylem için hazırlamış olduğu dövizler arasında ise "Selam Olsun SEKA Selam Sana Akgübre", "Selam Olsun Ülkedeki Tüm Direnişlere", "Ölmek Var Dönmek Yok" dövizleri işçi sınıfının mücadele birliği ve kararlılığı anlamında oldukça dikkat çekiciydi. Eylemin ardından sendika yöneticilerinden Ali Şahin açıklama yaparak; belediye işçilerinin masum, yasal taleplerinin yerine getirilmesi aksi halde mücadelenin bütün Antep'i saracağını anlatan bir konuşma yaptı ve eylemin amacına ulaştığını belirterek sendikaya geri dönüşmesini söyledi. Toplam 1,5 saat süren eylemden sonra bütün işçiler sendikaya doğru yol aldı ve bu esnada biz DİK'li işçiler hepimiz kol kola girerek Avusturya İşçi Marşı'nı söylemeye başladık. Kollarımıza giren

belediye işçilerinin söylediğimiz marşa destek vermeleriyle ortaya güzel bir görüntü çıkardık. Marşın ardından bir arkadaşımızın attığı “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganı birçok işçi tarafından birlikte atılarak sahiplenildi, birçok işçide oluşan şaşkınlık gözden kaçmadı. Sloganın ardından da daha fazla işçinin katılımıyla yine kol kola giderek Çavbella Marşını coşkuyla söyledik. Sendikanın önüne geldiğimizde ise açlık grevindeki işçiler sendikandan balkonuna çıkarak aşağıda atılan sloganlara destek verdi. ve sonrasında hep birlikte açlık arkadaşların yanına çıktık, onlarla eylemi değerlendirdik ve yine geç saatlere kadar sohbetler ettik. Bu eylem aynı zamanda açlık grevinin yanında başka eylemlerin de olması gerektiğinin somut göstergesi oldu.

Açlık Grevi Esnasında İşçilerin Sağlığı

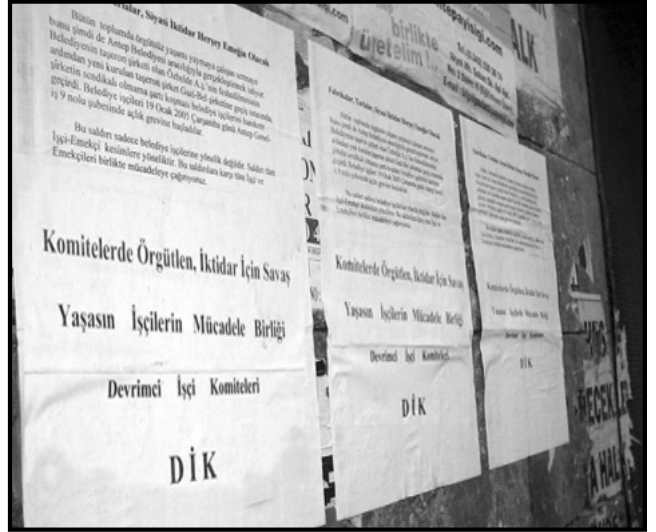
Açlık grevi biraz uzun zamana yayılınca işçilerin sağlık durumlarında da kötüleşmeler oldu. Bayılanlar, fenalaşanlar oldu ve hastanelere kaldırıldı. Kimisine serum bağlandı. Sağlık durumlarındaki bütün olumsuz gelişmelere rağmen hastaneden çıkan işçiler tekrar açlık grevine devam etmeleri işçilerin kararlılığını gösterdi. 23 Ocak 2005 Pazar günü ise Tabipler Odası doktorları sendikaya gelerek bütün işçileri sağlık kontrolünden geçirdi. Birçok işçide ciddi boyutlarda kilo kayıpları ve bitkinlik olduğu kontrol sonucunda ortaya çıktı.

BELEDİYE İŞÇİLERİNİN AÇLIK GREVİ SONA ERDİ, MÜCADELE SÜRÜYOR!

Antep Büyükşehir Belediye Başkanı Asım Güzel’in, sendika üyesi olan 131 işçinin işe alınmasının mümkün olmadığını söylemesi üzerine, 25 Ocak 2005 günü açlık grevi sona erdi. Ve açlık grevinin sona erdiği gün, Emek Platformu ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla bir eylem gerçekleşti. Bizim Devrimci İşçi Komiteleri olarak yer aldığımız eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Kitle, Öğretmenevi’nden belediye binasına kadar yürüyüş yaptı. Yürüyüş esnasında, “İnadına Grev İnadına DİSK”, “Yaşasın İşçilerin Sınıf Mücadelesi”, “Yaşasın İşçilerin Örgütlü Mücadelesi”, “İş, Ekmek Yoksa Barış Da Yok” vb. sloganlar atıldı. Belediye önünde Genel-İş Sendika başkanının yaptığı açıklamadan sonra, kitle Genel İş Sendikası’na kadar yürüyüp açlık grevindeki işçileri ziyaret etti. Emek Platformu temsilcileri, belediye işçileri ile konuşarak açlık grevinin sona erdirildiği ve eylemlerin, haklar alınana kadar her gün süreceğini söyledi.

Bizler, bu zamana kadar Devrimci İşçi Komiteleri olarak, sonuna kadar belediye işçilerinin yanında olduğumuzu belirttik ve bunu da pratikte göstermeye çalıştık. Bundan sonra daha fazla çaba harcayacağız. Antep belediye işçilerini ve bütün işçi ve emekçi sınıfları, önümüzde zor bir süreç bekliyor. Arkadaşlar; ancak kararlı bir mücadele bizi zafere götürebilir. Sermaye iktidarına karşı, Antep belediye başkanı Asım Güzelbey’e karşı ve sizleri bu kararlı mücadeleden alıkoymak isteyenlere karşı, sonuna kadar mücadele bizlere özgürlüğü getirecektir.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERSEY EMEGİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

DİK Farklı İşçilerle Ziyaretlerine Devam Ediyor

Devrimci İşçi Komiteleri olarak belediye işçilerinin eyleminin başından beri işçi arkadaşlarımızı da yanımızda götürerek destek ziyaretlerinde bulduk. Belediye işçileriyle güzel paylaşımlar içine girdik. 23 Ocak 2005 Pazar günü ise yine DİK’li arkadaşlarımızla birlikte ziyarete gittik, açlık grevindeki işçi arkadaşlarla sıcak sohbetler geliştirdik. Yine Ayışığı Müzik Grubu bir dinleti gerçekleştirerek işçilere moral oldular. Söylenen türkülerin, marşların dili onların, bizlerin bütün proletaryanın diliydi, kültürüydü. Türküler esnasında duygusal, marşlar esnasında ise coşkulu anlar yaşandı. Özellikle 13 Mart 1982’de idam edilen 3 yoldaşımız için yazılan 13 Mart Marşı söylenirken coşku görülmeye değerdi. Marş öncesinde onların bizlerden biri olduğu, işçi oldukları ve işçi sınıfının mücadelesi esnasında idam edildikleri anlatıldı ve marş orada bulunan bütün işçiler tarafından ayakta, yumruklar havada söylendi.

Devrimci İşçi Komiteleri, Antep’te güçlenerek yoluna devam ediyor. Belediye işçilerinin eylemleri bizim açımızdan muazzam bir deneyim teşkil ediyor. Belediye işçileri, hiçbir çıkarın güdülmediği sermayeyle uzlaşmanın asla kabul edilmediği, işçi sınıfının kesin kurtuluşunun hedef alındığı örgütler olan DİK’i zamanla daha yakından tanıyacaklar; tanıtacağız.

Ve DİK’in işçi sınıfının kendi içinden gelen işçilerin öz örgütlenmeleri olduğunu asla unutmamalıyız. İşçi sınıfını nihai zafere ulaştıracak en önemli güç, komitelerdir. İşten çıkarmalar, sendikasılaştırılmalar işçi sınıfına yönelik ne ilk saldırıdır ne de son olacak. Bizlere yönelik tarz saldırılar günü kurtarma politikalarıyla ele alınmamalı. İşçi sınıfının bu mücadelesi uzun erimli bir mücadeledir. Bu uzun erimli mücadeleyi de kesinlikle en ince ayrıntılarıyla ele almak gerekiyor. Bu da ancak işçilerin öz örgütlenmeleriyle olabilecek bir durumdur. Bu yüzden bütün işçileri DİK’i desteklemeye, DİK’lerde örgütlenmeye çağırıyoruz.

SEKA GÜNCESESİ

Merhaba Mücadele Birliği okurları;
Sizlere dünyadan ve yaşadığımız topraklardaki işçi ve emekçi sınıfların sermaye sınıfına karşı amasız mücadelelerini, eylemlerini, direnişlerini, grevlerini hız kesmeden aktarmaya devam ediyoruz. Bu seferki durağımız SEKA İzmit İşletmesi oldu. 19 Ocak'ta başlayan ve 27 Ocak'ta Ankara 9. İdare Mahkemesi tarafından kapatma kararının durdurulması ve bu süre zarfı içerisinde fabrikadaki işçilerin direnişini, onlarla geçirdiğimiz zamanı aktarmaya çalışacağım. 9 gün boyunca gece-gündüz fabrika işçilerinin coşkusuyla coşkuumuz bütünleşti.

SEKA İşçisi Direnişin Simgesi Oldu

SEKA Fabrikası'nın kapatılması kararına karşılık işçiler, 19 Ocak Çarşamba günü fabrikayı işgal kararı aldılar. Sabahın erken saatlerinde başlayan hazırlıklar sonucu öğle saatinde, işçiler fabrika içerisinde, aileler ise fabrika kapısında toplandılar. İşgal günü, Devrimci İşçi Komiteleri, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" yazılı pankartıyla, İzmit'te bulunan devrimci demokrat çevreler "Özelleştirmelere-Kapatmalara Karşı Genel Grev Genel Direniş" yazılı pankartıyla; Eğitim-Sen ve Türk-İş'e bağlı çeşitli sendika kollarından yöneticiler destek amaçlı geldiler. İşçilerin kararlı tavırları daha ilk günden yüzlerinden belli oluyordu. Selülöz-İş İzmit Şube Başkanı ve Genel Başkanı'nın yaptıkları konuşma sonrasında işçiler aileleriyle "SEKA'dan Bizim Ölümüz Çıkar" sloganlarıyla fabrikanın yemekhanesine girdiler. İlk günden itibaren fabrika ziyaretçi akınına uğradı. Ailelerin akşam saatlerinde fabrikadan ayrılmalarından sonra işçiler, gece geç saatlere kadar fabrikanın yemekhanesinde oturdular, gelen ziyaretçiler konuşmalar yaptı. Gece, ertesi günün Kurban Bayramı olması nedeniyle iki tane büyük baş hayvan getirildi. Tabipler Odası Başkanı, işçilere yönelik konuşmasında özelleştirmelerin, kapatmaların, satmaların bir kader olmadığını, bunun bir sistem sorunu olduğunu ve işçilerin bu yönde eylemliklerini geliştirmesi gerektiğini vurguladı.

Bayram günü (yani işgalin 2. günü), sabah erken kalkan işçiler kahvaltılarını yaptılar, namaz kılmak üzere camiye gittiler ve bayramlaştılar. İşçilerin ilk günkü öfkeleri, zaman zaman kendi aralarında yaptıkları esprilerle neşeli gülüşmelere dönüşüyordu. Öğleden sonra Türk-İş Genel Başkanı ve Türk-İş'e bağlı sendika yöneticileri, yemek salonunda konuşma yaptı. Konuşma aralarında işçiler sık sık "Dünya Yerinden Oynar, İşçiler Birlik Olsa" sloganı attı. Akşamüzeri AKP'li Yuvacık Belediye Başkanı geldi. AKP'li Başkan yaptığı konuşmada SEKA'nın satılma kararını doğru bulmadığını,

Kocaeli'ndeki işsiz sayısının Kocaeli'ne yettiğini, işsizler ordusuna yeni katlımlar olmasını istemediğini dile getirdi. Bu arada esprileriyle işçilerin neşesine neşe katan işyeri temsilcisi Şahin Avcı'yla da röportaj yapmayı ihmal etmiyoruz.

Şahin Avcı: "Burada bütün işçiler için eğitimini aldı öyle başladı. En az çalışan işçi 10-12 senelik; çocukluğumuzdan beri buradayız. Burası bizim dünyamız. A'dan Z'ye kadar herkes SEKA kağıdı üzerine bilgili. Genel Müdür, bizim bildiğimizin onda birini bilmiyor. Bizi buradan çıkaramayacaklar. Buranın halkı, işçilerden daha kararlı. Buradaki insanlar çok kararlı, sonuna kadar mücadele edeceğimizden kimsenin şüphesi olmasın. Burası halkın fabrikası. 'Bugün SEKA Yarın Tüm Ülke', bütün ülkeyi batırıyorlar. İnsanları açlığa, yoksulluğa sürüklüyorlar. Mücadele ederek kazanacağız."

Bayramın 2. eyleminin ise 3. gününde aileler fabrikaya akın ettiler. Eşleriyle ve babalarıyla bayramlaşanlar, "bize bu bayramı zehir edenler; cezalarını elbet bir gün çekecekler" diyor ve işçiler, SEKA'nın kapatılması konusunda parmağı olan herkesin bayramının zehir olmasını diliyorlardı. 12 yaşındaki Elif ise durumun ciddi olduğunu farkında ve "Onlar sadece işçilerinin bu karara öfkeli olacağını düşünüyorlar oysa ki, tüm İzmit öfkeli" diyor

Öğleden sonra ise aileler çocuklarıyla birlikte AKP'ye yürüme kararı aldı. İşçilerin katılmaması kararının alındığı yürüyüşe, yaklaşık 500 kişi katıldı. Sloganlarla, ışıklarla yuhalamalarla AKP önüne kadar gelen ailelerin önü, çevik kuvvet polisleri tarafından kesildi. AKP'ye yürüyüşe izin verilmediği takdirde aileler sonuna kadar burada duracaklarını söylediler. Bunun üzerine çevik kuvvet polisi amiri, on kişinin ancak gelebileceğini söyledi. Aileler bunu kabul etmediler. Yaklaşık 30 dakikalık bir beklemeden sonra, olay yerine panzer geldi. Bunun üzerine kadınlar "Kadınlardan Korkan Şerefsizler" sloganları attı. Yaklaşık 1 saatlik bir beklemeden sonra, aileler fabrikaya geri döndü.

Polislerin aileler önüne barikat kurmalarından sonra tepkiler

arttı. Kimi aileler, “bir grup kadından korkuyorlar yazıklar olsun”, “onlar işçilerden korkuyorlar”, “bunları başa getirenler devirmesini de bilir” diyerek tepkilerini dile getirdiler.

SEKA'ya ziyaretçi akını bitmek tükenmek bilmedi. İşçilerinden birileri vardı ki, yüreğinin gözüyle görüyordu SEKA işçilerinin kararlılığını. Kocaeli Altı Nokta Körler Derneği Genel Sekreteri, yaptığı kısa konuşmasında, SEKA işçilerinin yüreğine sesleniyordu. “Emperyalist güçler Türkiye'yi tasfiye etmek istiyorlar. SEKA gibi kaleleri yıkmak istiyorlar... Dilerim ki burada yakılan ateş, ulusal, toplumsal kuruluşumuzun başlangıcı olur” dedikten sonra güzel türkülerıyla devam etti.

Eylemin 4. günü işçiler, Galatasaray-Bursaspor'un maçına giderek eylem yaptı. “SEKA Kapatılmaz” yazılı önlükleriyle başlatıkları eyleme polis tarafından müdahale edildi.

İşçilerle olan sohbetimiz gece-gündüz devam ediyordu. Bir işçinin söyledikleri, SEKA'nın önemini net ortaya koyuyordu. “Milli Eğitim Bakanlığı, kağıtlarını SEKA'dan sağlıyor. Bu çevrelerdeki çoğu okullar kağıtlarını SEKA'dan sağlıyor. SEKA'dan çıkan buhar, İzmit'in dört bir yanına yayılıyor ve insanların ısınmasını sağlıyor. Kısaca İzmit SEKA sayesinde ayakta duruyor.” Aynı gece işçiler, 3. kağıt fabrikasının üzerine çıkarak, meşaleler ve el fenerleriyle slogan attılar. İzmit halkı da ışıklarını kapatıp açarak, eyleme destek verdiler. Eylem yarım saat boyunca sürdü. Daha sonra fabrikaya po-

lis geldi. Polisle kısa bir gerginlik yaşandı.

5. gün Mustafa Sangül eşliğinde kalabalık bir CHP grubu geldi. Akşam saatinde, her işçi kendi çalıştığı fabrika çatısına çıkarak meşale yaktı, sloganlar attı. Fabrika sahasında bulunan, Kule denilen ve İzmit'in her tarafını gören bir yere çıkan işçiler, burada büyükçe ateş yaktılar. Eylem sonrasında olay yerine itfaiye geldi. İşçiler, itfaiyenin Büyükşehir Belediyesi tarafından gönderilmesinden kaynaklı, itfaiyenin önüne barikat kurdular. İçeriye girmesini engellediler ve itfaiye geri döndü. Eylemin sürdüğü diğer günler boyunca, meşale yakma eylemleri devam etti. İşçilerin coşkusu hiç

dinmedi. Fabrikayı kapatma kararı alınacağı gün, yani 27 Ocak günü geldiğinde bütün işçiler nefeslerini tutmuştu. Öğleden sonra karar geldiğinde 20 Ocak'ta yapamadıkları bayramı, işçiler bu sefer yapacaklardı. Çünkü karar Ankara 9. İdare Mahkemesi tarafından durdurulmuştu. Mahkeme, Özelleştirme İdaresinden savunma istedi. Savunmayı beş gün içerisinde yapmak zorunda. Dergimizin basıma girdiği süreçte, mahkemenin devam etmesinden kaynaklı siz okurlarımıza bu konuyla ilgili bir şey aktaramıyoruz. İşçiler bu karara çok seviniler. Bu kararın verildiği yemekhanede coşku ve heyecan en üst boyuttaydı. Selüloz-İş Genel Başkanı, yaptığı konuşmada, eylemlerinin devam edeceğini; fabrikayı kapatma kararının iptali, tekrar üretime geçirilmesi ve fabrikaya yatırım yapılması ile eylemin devam edeceğini belirtti.

SEKA'LILARLA SOHBETLER

8 Ocak günü, SEKA'lıların düzenledikleri mitingde dolaşarak kısa sohbetler yaptık. SEKA 1998'de kapatıldığında oradaki eylemlere ve fabrika işgaline katılan ve kucağında bebeğiyle yürüyen bir kadın işçi cevaphyor sorularımızı:

YE.Mücadele Birliği: SEKA kapanırsa ne olacak?

İşçi: Ekmeksiz kalacağız.

YE.Mücadele Birliği: Şu an kaç kişi çalışıyor SEKA'da?

İşçi: 700 kişi çalışıyor, ama işsiz kalacaklar.

YE.Mücadele Birliği: Peki ne yapmak gerekiyor?

İşçi: Bugün burada kanımızın son damlasına kadar savaşmamız gerekiyor. Çünkü bu bizim savaşımız, ekmeğimizin savaşı, geleceğimizin savaşı...

YE.Mücadele Birliği: Daha önce hiç eyleme katıldınız mı?

İşçi: Evet, daha önce Sefa Sirmen kapatmaya kalktığında da eylem yapmıştık, yatılıya kalmıştık.

YE.Mücadele Birliği: Çocuğunuz ne kadar?

İşçi: 9 aylık....

Miting alanına geldiğimizde elinde döviz taşıyan genç bir işçiye sorduk:

YE.Mücadele Birliği: “İzmit SEKA, SEKA Kağıt, Kağıt Eğitimdir” diyorsunuz, SEKA kapatıldığında ne olacak?

Genç İşçi: İşçiler işsiz kalacak, (bir başka işçi hemen atlıyor); 754 tane daha işsiz olacak.

YE.Mücadele Birliği: Çalışan herkes katılıyor mu bu eyleme?

Genç İşçi: Evet, memurlar da katılıyor, mühendisler de.

YE.Mücadele Birliği: Kapatılmaması için ne yapmak gerekiyor?

Genç İşçi: Mücadele etmemiz gerekiyor, sadece mücadele...

YE.Mücadele Birliği: Daha önce eyleme katıldınız mı?

Genç İşçi: Evet.

YE.Mücadele Birliği: Daha önce de özelleştirme sonucu kapatılan yerler de oldu, onların için bir şeyler yaptınız mı?

Genç İşçi: (gülüyor) Onlara yetişemedik...

Ve sınıf dayanışmasının en güzel örneklerinden biri olarak, Aralık ayı içinde sendikalaştıkları için işten atılan 45 Jotun Boya işçisinin, destek için Çerkezköy'den kalkıp gelmesiydi. Pankartı taşıyan Jotun Boya işçisiyle sohbet ettik.

YEMB: Merhaba, Jotun'dan geliyorsunuz...

Jotun İşçisi: Evet,

YEMB: Siz de işten atıldınız, kaç kişi?

Jotun İşçisi: 45 kişi...

YEMB: Biz takip ediyoruz Jotun'daki gelişmeleri... geçtiğimiz yıllarda da Jotun'da sorunlar yaşıyordunuz... Şu an SEKA için buradasınız...

Jotun İşçisi: Aynı kaderi paylaşıyoruz hemen hemen. Her türlü desteği veriyoruz. Geçmişte verdik, bundan sonra da vereceğiz...

YEMB: Şu an SSK'lar da kapatılıyor, fabrikalar kapatılıyor, özelleştiriliyor, ne yapmak lazım?

Jotun İşçisi: Toplu halde mücadeleye devam, mücadeleden vazgeçmek yok... İşçilerin kaderi bu, hep mücadele! Başka yolu yok.

YEMB: Bu eylemler yeterli mi sizce?

Jotun İşçisi: Yeterli değil, daha çok katılım olması lazım. Sadece işçilerle olmaz.

YEMB: Kaç kişi geldiniz Jotun'dan?

Jotun İşçisi: Hepimiz geldik, işten atılan 45 kişi...

YEMB: Ailelerinizi niye getirmediniz?

Jotun İşçisi: O da bizim bir eksikliğimiz. Özelleştirelim olsun...

YEMB: Çok teşekkürler.

Jotun İşçisi: Rica ederim.

Biten mitingin ve bu sohbetlerin ardından, 19'unda tekrar gelmeye söz vererek, çocukları, kadınları, düdüklüleri, balonları, incecik seslerle haykıran sloganlarıyla SEKA'lı işçiler ve İzmit halkı ile vedalaşıyoruz...

Jotun Boya'da İşçilerin Direnişi Sürüyor

Tekirdağ'da Jotun Toz Boya işçilerinin işten atılmasını haber aldığımızda işçi arkadaşlarımızı desteklemek ve sorunlarını öğrenmek için ziyaretlerine gittik. Arkadaşların İzmit'te yapılan SEKA

mitingine katılmalarından dolayı ulaşamadık ve daha sonra gittiğimizde de arkadaşların savcılık tarafından çağrıldıklarından, oraya gittiklerini öğrendik. Sonunda işçilerimize ulaşarak sohbetimizi gerçekleştirdik. Ve arkadaşlarımıza sorduk:

DİK'li İşçi: Bize kısa geçmişi ve fabrikanın tavrını anlatır mısınız?

Jotun Boya İşçisi: 2001 Kasım'ında sendika yetkisiz kılındığı için şalter indirip iş durdurma eylemi yaptık, tavrımızın netliğini gören patron ise hemen bakanlıktan yetkiyi kendisi aldı. Bu dönemden itibaren işçilere karşı savaşını da başlattı.

DİK'li İşçi: Patronun saldırıları ne şekilde başladı?

Jotun Boya İşçisi: Patron önce toplu iş sözleşmesinde uyuşmada zorluk çıkardı ve bizlerde 8-9 Eylül'de 2 gün grev yaptık bunun üzerine %19'la anlaşarak işe başladık.

DİK'li İşçi: Patronun bundan sonraki tavrı ne oldu?

Jotun Boya İşçisi: 1 ay sonra dışarıdan 3 işçiyi vardiyalı amiri olarak işe aldı. Biz de buna karşılık olarak patronu, yaptığımız anlaşmaya aykırı davranıyor diye uyardık. Çünkü biliyorduk ki, vardiyalı amirleri işi öğrenince, patron da bizlere karşı işten atmaları başlatacaktı. Bundan dolayı patronu uyararak beraber, gelen arkadaşlara da işi öğretme kararı aldık.

DİK'li İşçi: Bu yapılanlara karşı patronun tavrı ne oldu? Sizlerle konuşma isteği hiç olmadı mı?

Jotun Boya İşçisi: Patronun bizlerle uzlaşma anlayışının olmadığını daha önceki hareketlerinden anlamıştık, bizlerde kendi tedbirlerimizi almaya çalıştık. Her yıl olduğu gibi, üretimi durdurup genel temizlik yapmaya başladık. Bizleri işten atmayı planlayan patron, bizlerin işi durdurduğu gerekçeyle "makinelere çalışmıyor" diye noter tespiti yaptırdı. Ve işi bıraktığımız yönünde karar aldırdı.

DİK'li İşçi: Bu tespitin size bildirimini patron veya noter tarafından yapılmadı mı? Yani sizin haberi-
niz var mıydı?

Jotun Boya İşçisi: Hayır bizim haberimiz olmadı. Çünkü noterle anlaşmışlardı. Zaten 21 Aralık 2004 günü, işi bıraktığımız gerekçeyle bizi işe almazlar yani fabrikaya giremedik.

DİK'li İşçi: Hiç kimseyi işe almadılar mı?

Jotun Boya İşçisi: İçeri girenler sadece memur kadroları oldu. İşçilerden hiç kimseyi işe almadılar. Patron daha önce bizi bölmeyi denedi. Formenlerimize 3 milyar maaş teklif ettiler, formenler ise bunu kabul etmedi, bundan dolayı aramızdaki birliği görüncü de bizden hiç kimseyi içeri almadılar.

DİK'li İşçi: Sendikamız bu konuda ne yaptı?

Jotun Boya İşçisi: Sendikamız yanımızda olduğunu söylemişti. İşe alınmadığımız günün ertesi günü sendika yönetimi geldi, bizi patronla uzlaştırmak için patronla görüşme yaptı ve patron anlaşmaya ihtiyacının olmadığını, Gebze Aysan Fabrikası'nın kapandığını ve oradaki işçileri getireceğini söyledi.

DİK'li İşçi: Oradaki işçileri getirebildiler mi, gelen işçilerle diyalog kurabildiniz mi? Geldilerse o işçiler hala çalışıyorlar mı?

Jotun Boya İşçisi: Gebze'den 9 işçi geldi ve bu işçilerle görüştük, çok da güzel oldu. Arkadaşlardan öğrendiğimiz kadarıyla olay şöyle gerçekleşmiş; patron "fabrikada tadilat var, borular tadilattan geçirilip temizlenecek" diye yalan söyleyerek işçileri getirmiş. Biz de arkadaşlara bize yapılanları ve bizim direnişe olduğumuzu anlattık.

DİK'li İşçi: Arkadaşların yani Gebze işçilerinin tepkileri ne oldu, çalışmaya devam ettiler mi yoksa duyarlılık gösterip sizlerin safına mı geçtiler?

Jotun Boya İşçisi: Daha önce de söylediğimiz gibi arkadaşlar olumlu cevap verdiler, durumun farkına varınca hemen işi bırakarak geri döneceklerini, bizlerin direnişine zarar verecekleri her türlü davranıştan uzak durarak bizlerin destekçileri olduklarını söylediler. Bizler de onlara zarar gelmesin diye onları yolcu ettik ve teşekkür ederek ayrıldık.

DİK'li İşçi: Patronun tepkisi ne oldu? Sizlerle görüşme isteği olmadı mı, olduysa da sonuç ne şekilde oldu?

Jotun Boya İşçisi: Patron Gebze işçilerinin geri dönüşünden hemen sonra karakola giderek bizim hakkımızda "evimi arayıp beni tehdit ediyorlar, aracımıza zarar verecekler, eşimi arıyorlar ve çalışanlar tehdit ediyorlar" gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmuş ve bunun üzerine savcılık 9 arkadaşımızı ifade vermek amaçlı çağırma yaptı. Gittik, ifade verildi ve savcı bizim fabrika önüne gitmemizin suç olacağını söylemesi üzerine savcılıktan ayrıldık.

DİK'li İşçi: Şu anda fabrikada çalışan işçi var mı? Patronun daha sonraki saldırıları ne şekilde oldu?

Jotun Boya İşçisi: Patron daha sonra işçi simsarları aracılığıyla Rize'den 15'i çalıştırılmak üzere, 6-7 kişi de bu işçileri sözde korumak amaçlı silahlı olarak getirildi. Bizler de bu arkadaşları takip ederken, 1-2 araç önümüzde zik-zak çizerek veya tenha yerlerde bize silah göstererek tehdit gösterisinde bulundu. Bizlerin onları takip etmemiz üzerine aracımızın önünü kesip bizi tehdit ettiler. Zaten Rize'den gelen işçilerin aracılığını yapanlar da genel müdürle finansman müdürüydü. Şu anda da içeride 50'ye yakın işçi çalışmaktadır.

DİK'li İşçi: Arkadaşlar bizler şu anki pratikten öğrendiğimiz gibi işçi sınıfının kendi öz örgütlülüğünü yaratmazsak ve bizi birbirimize çelik halat gibi bağlayan bağımızı zamanında kuramazsak sınıf mücadelemizdeki gücümüz zayıflar. Eğer her savaşta büyük zaferlerle taçlandırmak istiyorsak Devrimci İşçi Komiteleri'ni bugünden hazırlamak zorunda olduğumuzu belirten sohbetimizden sonra, onlara başarı dilekelerimizi sunup, yanlarında olduğumuzu söyleyerek, vedalaşıp ayrıldık.

Trakya'dan DİK'li Bir İşçi

Lider Kargo İşçileri, Örgütlü Mücadele İçin Eylemde

Lider Kargo işçileri, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldılar. 2004 Kasım'ın başından bu yana da direnişterle. 28 Ocak günü yani direnişlerinin 88. gününde, Lider Kargo Genel Müdürlüğü önünde, yaktıkları ateş etrafında çaylarını içerek öykülerini kendi ağzlarından dinledik:

"Sendikal örgütlenmemiz, işten çıkarılmamızdan bir ay önce başladı. Bu olay, patronun kuşağına gidince, 35 kişiyi kademeli olarak işten çıkardılar. İşten çıkarmaların olduğu ilk 1-2 hafta, sendika-avukatlar-patron arasında görüşmeler oldu, sonra kesildi. Ardından taşeron firmalar getirildi. İlk üç taşeron şirketin işçilerini, konuşarak ikna ettik, gönderdik. Şimdi burada çalışan dördüncü taşeron şirket ise, aslında bir özel güvenlik şirketi.

1,5 ay önce gözaltına alındık. Yasal olarak uygulayabilecekleri en uzun süreyi uyguladılar, 4 gün Gayrettepe'de kaldık. İş hürriyetini engellemek, adam kaçırmak, adam dövme vb. suçlardan 8 dosyamız var bize isnat edilen. Boyalı basın bizi suçladı ve suç örgütü olarak lanse etti. Ama bunlar bizi yıldırmadı. Daha direngen, daha mücadeleci sarıldık bu işe.

Lider Kargo'nun Genel Merkezinde şimdi işler durma noktasına geldi. Ancak iki tr çıkabiliriz, bizim çalışmamız kadar verimli olmuyor taşeronların çalışması. İzmit Şubesi de kapandı. İzmit'de işçiler işyerlerini işgal etmişlerdi. Şimdi burası işgalin eşğine geldi. Bizim zamanımızdaki işle şimdiki aynı değil. Patronların zihniyeti şu: 'Buraya örgütlü güç sokulmaması işleri ederim daha iyi'. Ama bu, onun sorunu, bizim değil.

Şimdi direnişi sürdürürken maddi problemlerimiz var. Maddi dayanışma ve kamuoyu yaratma amacı ile ayın 16'sunda bir etkinlik düzenledik. Aynı zamanda da eylemimizin uzun süreceğini belirtmek için... Bu etkinlik işe yaradı. Etkinliğin ardından sendikalar, siyasi partiler vb. ziyaretimize geldi. Bu direnişin sürmesi için bu ziyaretler çok önemliydi. 15-20 günde bir basın açıklamaları da düzenliyoruz.

Bizim patronun tek isteği bizim var. Anayasal hakkımızı kullanarak sendikada örgütlenmek, ama yasadışı bir şekilde işten atılabilir. Buna son verecek tekrar işe başlatmalarını istiyoruz. Tabi, örgütü olarık."

Bu direniş esnasında komiteleşme olup olmadığını soruyoruz..

"Tabi, bir komitemiz var. Bu durum, bu noktadan sonra karşılıklı konuşmayla çözülecek değil. Bir zamandan sonra farklı şeyler uygulamak gerekiyor. Ancak, bu davalarda bahsi geçen, bize isnat edilen suçları biz yapmadık. Hala çalışmakta olan işçilerle sohbetlerimiz var, ilişkilerimiz iyi. Bu sohbetlerimiz, patronlar tarafından 'dövdü', 'tehdit etti' denilerek suç unsuru sayılıyor."

Bu sohbetin sonunda DİK'li işçi arkadaşımız, komiteleşme ihtiyacından ve gerekliliğinden bahsetti ve dört gün sonra kitlesel bir ziyaret yapacaklarını söyledi. Biz de yine geleceğimizi ve yanlarında olduğumuzu tekrar vurgulayarak yanlarından ayrıldık.

EKİN

SAHNE

ETKİNLİĞİ

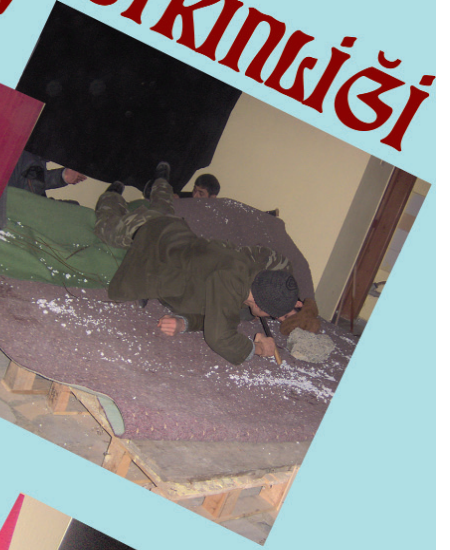
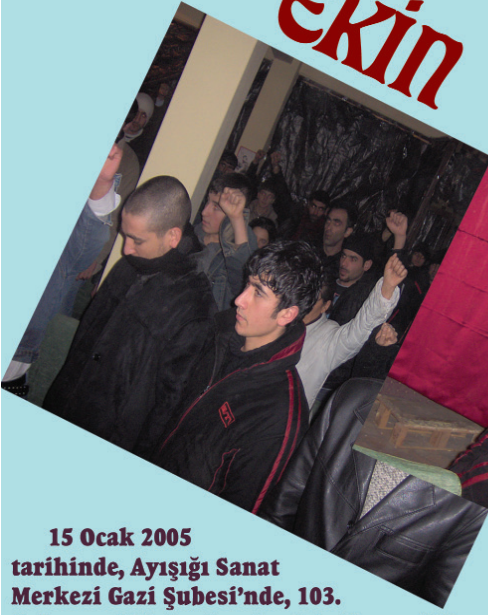
15 Ocak 2005 tarihinde, Ayışığı Sanat Merkezi Gazi Şubesi'nde, 103. doğum yıldönümü nedeniyle Nazım Hikmet etkinliği düzenlendi. Yaşamı bir sincap gibi ciddiye alan şairimiz, tüm insanlığın acısını yüreğinde hissederek, şiirlerine yansıtmasıyla, umudun mücadelesinde yılmaz enternasyonal bir nefer olmasıyla dünya komünist şairleri arasında yerini almıştır. Onun şiirlerinde biz düşmanı görüp de haber veremeyen bir askerin acısını hissederiz. Onun şiirlerinde bir avuç insanın, zulme baş eğmemesini görürüz. Kavgayı şiirlerine yansıtan şairimiz, mücadelenin her yerde sürdüğü ve sürecini anlatmıştır.

Etkinliğimiz başlamadan önce, sanat Merkezinin her tarafını Nazım resimleri ve şiirleri ile donattık. Hatta birkaç gün öncesinden hazırladık bunları. Gazi Mahallesi'ndeki emekçi insanlarla şiirlerini işçi ve emekçiler için yazmış bir komünist şairi buluşturmaya çalıştık. Bunun için Gazinin merkezi yerlerine, günler öncesinden duyurular astık. Ve hepimiz kolektif bir çalışmayla yürüttük işlerimizi.

Biz de Gazi Ayışığı Şiir Grubu olarak, komünist şairimizi anlatmak ve şiirlerini emekçilere hissettirmek istedik ve hazırlıklarımıza başladık. Ne yapmak gerektiğini düşündük ve hepimiz üzerimize sorumluluk alıp yerine getirmeye çalıştık. Önce şairimizin hangi şiirlerini okuyacağımıza karar verdik. Şiir Grubu olarak "Gemiciler Türküsü" ile "Panfilovcular" şiirlerinde karar kıldık, sonra da çalışmalarımıza başladık. Şiirleri canlandırabilmek için gökyüzü, yıldızlar ve gemi dekoru ile sahneyi hazırladık. Sahneye yakamoz görüntüleri verdik. Bu dekorda "Gemiciler Türküsü" şiiri okundu. Daha sonraki şiirde de 28 Panfilovcu'nun hikayesi anlatıldı. Bunun için de yurdu savunmak için cephede savaşan askerler için bir siper hazırlandı. Savaş dekoru ile okundu Panfilovcular şiiri de... Şiir Grubumuzun hazırladığı şiirlerimiz, büyük bir beğeni topladı.

Gelenlere yaşamı, şiirleri ve resimleriyle Nazım'ı anlattık. Amatörce de olsa pek çok işe koşturup kısa sürede bir etkinlik düzenledik. Ve katılım oldukça iyiydi.

Gazi Ayışığı Emekçileri

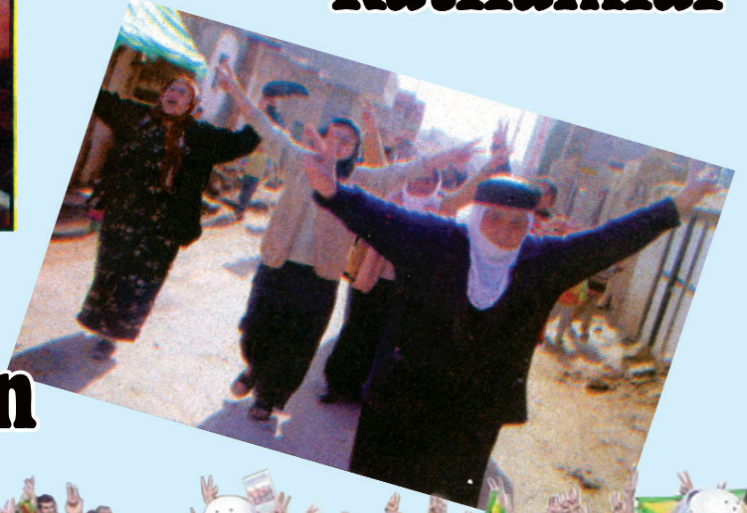

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**İnfazlar ve
Katliamlar**

Kürt Halkının

Özgürlük Tutkusunu Yokedemeyecek